

SUE
GRAFTONOVÁ

Y

Y... jako Ypsilon

Y... jako Ypsilon

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bbart.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Sue Graftonová

Y... jako Ypsilon – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Y...
jako Ypsilon

SUE GRAFTONOVÁ

Y...
jako Ypsilon

Přeložila Jaroslava Kočová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 by Sue Grafton

All rights reserved.

Z anglického originálu *Y is for Yesterday*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2017)

přeložila © 2018 Jaroslava Kočová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5070-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-759-5159-5 (ePDF)

ISBN 978-80-759-5157-1 (ePUB)

ISBN 978-80-759-5158-8 (Mobi)

*Tuhle knížku věnuji všem těm z našeho rodinného klanu, kteří
ponesou jeho odkaz do budoucnosti. Jsou to:*

Addison a Taylor

Kinsey a Houston

Erin a Daniel

a Jacob.

*Ať jdete životem se ctí, poctivostí a soucitem, a tu a tam si
s upřímnou radostí vzpomenete na babičku Nanu, která vás
miluje nade vše.*

Poděkování

Autorka by za neocenitelnou pomoc ráda poděkovala několika lidem. Jsou to: Steven Humphrey; soudce Brian Hill z Nejvyššího soudu v Santa Barbaře; advokát Sam Eaton (dnes na penzi); okresní právní zástupce Joyce Dudley z Okresního soudu pro Santa Barbaru; Paul Ginsberg, Professional Audio Laboratories; Sandy N. Frausto, nejvyšší zástupce šerifa z Okresního úřadu šerifa v Santa Barbaře; soudní vykonavatel Harry Hudley z Okresního úřadu šerifa v Santa Barbaře; Dan Duncan, Charmagne Horn a Andrea Veachová z autoservisu Harrods Creek, Harrods Creek v Kentucky; Jamie Clark; Florence Michelová; plukovník Everette L. Pace, jemuž patří dík za starou plechovou krabičku Lucky Strike, kterou má v románu Iris; Patti Gibsonová, která se vždycky umí dobře zeptat; a Joey Seay, který tak velkoryse podporuje Heuser Hearing and Language Institute v kentuckém Louisville.

1

KRÁDEŽ Leden, 1979

Iris přešlapovala na koberečku školní kanceláře, v ruce lísteček s napomenutím, a skoro čekala, že jí zástupce ředitele pan Lucas přišije pohlavek. Od nástupu na Climpingovu akademii vloni na podzim už s ním měla tu čest dvakrát. Poprvé, když utekla z těláku. Podruhé za to, že ji viděli kouřit před studovnou. Vyslechla si, že kuřáci z řad studentů mají kouřit na k tomu určeném místě, jenže to – namítala – je až na druhém konci areálu, kam se to nedá o přestávce na cigaretu stihnout. Vyšlo to nastejno jako mluvit do dubu. Teď, na začátku ledna, její provinění spočívalo v tom, že porušila školní dress-code.

Měla chuť nahlas říct, že lístečky s napomenutími jí sotva pomůžou k tomu, aby na nové škole zapadla. Mladší studenti nosili uniformy, ale u žáků z vyšších tříd se oblékání nechávalo na vlastním uvážení, tedy pokud celek nevybočoval z rozumných mezí. Iris si to vykládala po svém – žádné minisukně a minišaty, žádná tílka, kraťasy, trička s nápisy, žádné ukazování spodního prádla, žádné žabky ani martensky. Sama za sebe to viděla tak, že hraje podle pravidel. Měla za to, že může nosit, co chce, když to bude aspoň přiměřeně rozumné. Na Climpu se na to dívali jinak. Vedení školy zastávalo názor, že oblečení je od toho, aby vyjadřovalo náležitou úctu, slušnost, konzervatismus a vážný úmysl.

Ten den ráno vyrazila do školy v dlouhých šatech z vínového sametu s volánovým límcem a dlouhými rukávy. Šaty jí sahaly po kotníky, takže téměř schovávaly černé punčocháče a červené kotníčkové tenisky. Vlasy měla dlouhé a husté, barva oscillovala mezi kaštanovou a ohnivě červenou – výsledek nekoličerného domácího barvení. Dík dvěma stříbrným sponkám jí nepadaly do očí. Na zápěstích měla kožené řemínky pobité mosaznými a stříbrnými cvočky. Jak se ukázalo, to všechno bylo na černé lacině. A do prdele.

Školní sekretářka, paní Malcolmová, při Irisině příchodu pokývla hlavou, jako že jí bere na vědomí, ale očividně neměla v úmyslu odhlížet kvůli nějaké problémové devátačce od práce. Momentálně rozdělovala do přihrádek poštu pro učitele. Příčinnivá studentka jménem Poppy secvakávala sešívačkou jakési papíry. Iris byla na soukromé Climpingově akademii nová a škola, situovaná v luxusní čtvrti Santa Teresy Horton Ravine, byla tak hogo-fogo, až ji to děsilo. Na Climpu skončila proto, že její otec dostal nabídku učit tam matematiku a trénovat pozemní hokej. Školné dělalo dvacet tisíc dolarů ročně; její rodiče by si to rozhodně nemohli dovolit, nebýt otcovy nové práce, což dceři umožnilo studovat zdarma.

Předtím chodila na školu sídlící ve „smíšené“ čtvrti Detroitu, a to znamenalo drogy, chuligánství a vandalství, přičemž něco z toho Iris osobně páchala, když měla náladu. Z Michiganu ji na Západní pobřeží doslova odvěkli. Kalifornie přinesla obrovské zklamání. Čekala surfaře, huliče trávy a volnomyšlenkáře, jenže zase narazila na starou zaprděnou nudu jako všude, aspoň jí to tak připadalo. Climpingova akademie byla úplně k neuvěření. Dvanáct ročníků, včetně předškolní přípravy dělalo dohromady tři stovky žáků, a poměr žáků k učitelům činil devět ku jedné. Očekávání byla obrovská a většina studentů je splňovala. A proč taky ne? Šlo o děti z bohatých rodin, kterým maminky a tatínkové dopřávali to nejlepší: prázdniny v cizině, neomezený rozpočet na oblečení, soukromé lekce tenisu a šermu a jednou týdně sezení u cvokaře – v případě, že některý z mazánků dostal k narozeninám zbrusu nového volkswagena namísto vysněného bavoráka. Vážně k posrání. Rodiče často pochybovali, jestli Iris vůbec má na soukromou školu chodit – báli se příliš velkého tlaku na konformitu a nebezpečných svodů materialismu. Sami sebe považovali za bohémy.

Třídní učitelce, slečně Rubiové, stačil jediný pohled, a doporučila Iris, ať se jede domů převlíknout. Když Iris slečně Rubiové řekla, že nemá jak se tam dostat, ta ženská jí poradila, ať jede autobusem. Jako jak? Iris vůbec netušila, jak autobusy jezdí, takže co měla dělat? Na rozdíl od většiny studentů nebydlela ve staré snobské Horton Ravine. Přistěhování do Kalifornie z Michiganu přineslo šok v podobě nebetyčných cen nemovitostí. Rodiče nakonec koupili omšelý starý dům na Upper East Side a museli si na něj vzít hypotéku, na kterou budou otročit do konce života. Vážně bohémský styl života, co? Iris byla jejich jediné dítě. Nejdřív děti vůbec

nechtěli a neváhali jí to v ostřejších chvílích připomenout. Matka si v pětadvaceti nechala podvázat vaječníky, ačkoli jí to doktoři nedoporučovali, a vzápětí zjistila, že je těhotná. S manželem se horko těžko rozhodovali, jestli půjde na potrat, a nakonec usoudili, že jedno dítě snad zvládnou. Často si před Iris pochvalovali, jak skvěle zvládli výchovu; obnášela zejména vedení k nezávislosti, což pro ni znamenalo umět se sama zabavit a mít co nejmenší požadavky.

Matka měla vystudovanou politologii a učila na poloviční úvazek na Santa Teresa City College. Krom toho dvě odpoledne v týdnu vypomáhala jako dobrovolnice na oddělení potratů v místní klinice, což jí dávalo pocit, že se aktivně zasazuje za práva žen na svobodnou reprodukci a nakládání s vlastním tělem a že i díky ní mají ženy možnost volby a nemusejí se svazovat povinnostmi plynoucími z péče o nechtěného potomka.

To Iris naproti tomu při setkání s elegantním životním stylem Horton Ravine pocítila rozpaky z toho, jak je ona nucena žít. Rodiče vyznávali chaos a zmatek – zřejmě propadli dojmu, že mít doma nepořádek znamená být intelektuálně na výši. Iris si nepamatovala, kdy si všichni tři naposledy sedli k jídlu ke stolu. Nádobí zůstávalo ve dřezu, protože ani matka ani otec se neobtěžovali s jeho mytím. Stejně tak utírání prachu a vysávání představovalo příliš fádňní úkol. Prádlo se nepralo. Když už se jeden z rodičů překonal a dal ho do pračky, zůstalo po usušení na hromadě na gauči v obýváku, odkud si je podle potřeby brali. Iris si prala sama. Najmout si paní na výpomoc považovali rodiče za vykořisťování, takže domácí práce se nechávaly na dobré vůli zúčastněných. Kromě toho rodiče zastávali rovnost pohlaví, což mělo za následek tichý boj o to, kdo přinutí toho druhého něco udělat. Irisin pokoj byl proto jediná uklizená místnost v celém domě a ona tam trávila většinu času, schovaná před chaosem a zmatkem.

Ve dveřích ředitelny se objevil pan Lucas a vybídl Iris, ať jde dovnitř. Zástupce ředitele Lucas byl nenápadný, dobře vyhlížející muž, působil uvolněně a schopně. Vlasy měl v barvě písku kalifornských pláží, v obličejí pár sympatických vrásek. Byl vysoký a vždy upravený, nosil kašmírové vestičky a klasické košile s ohrnutými rukávy. Hodil na stůl desky a posadil se s rukama za hlavou. „Slečna Rubiová vyjádřila jisté námitky k vašemu oděvu,“ spustil. „Vypadáte, jako byste vystoupila z renesančního obrazu.“

„To snad je fuk,“ podotkla Iris.

„Už je to třetí napomenutí od vašeho nástupu na zdejší školu. Já ten váš systematický vzdor nechápu.“

„Co je na něm systematického? Zatím jenom dva průsery.“

„S tím dnešním přestupkem jde už o třetí. Jste tu, abyste se učila, ne abyste se bouřila proti autoritám. Ani nevím, jestli si uvědomujete, jakou jste dostala příležitost.“

„Je mi to u prdele,“ odsekla. „Všichni mí kamarádi zůstali v Detroitu. A při vši úctě, pane Lucasi, Climpingova akademie je pěkně na hovno.“

Postřehla, že pan Lucas záměrně ignoruje její sprostou mluvu, zřejmě rozhodnutý dát najevo blahosklonný názor, že o formu přece nejde. „Prošel jsem si vaše záznamy a na předešlé škole jste si vedla dobře. Zato tady jste nabrala kurz směr bouře. Stýská se vám po kamarádech, chápu. Stejně tak jsem si vědom toho, že v Kalifornii se v porovnání se Středozápadem žije dost jinak, ale jestli to takhle povedete dál, akorát si uškodíte. Chápete, co se snažím říct?“

„Takže z toho pro mě plyne...? Tři další důtky a letím?“

„Tak snadno se nevzdáváme,“ usmál se. „Ať se vám to líbí, nebo ne, zůstanete tady ještě tři roky. Ten čas si dopřáváme, abychom ukázali, jak jsme milí a že to se studenty umíme. Myslíte, že to zvládnete?“

„Asi jo.“

Zabodla oči do podlahy. Kdovíproč ji jeho tón – tak milý – roztrpčil. Zdálo se, že to myslí fakt upřímně, a tím to bylo horší. Nechtěla zapadnout. Nechtěla se přizpůsobit. Chtěla se vrátit do Detroitu; tam věděla, že ji berou takovou, jaká je. Uvědomila si, že se zpronevěřila vlastní taktice, která spočívala v tom vypadat v podobných situacích jako spráskaný pes a předhodit nějaké obšírné vysvětlení, ať už pravdivé či nikoli. Hlavně toho spoustu nakecat a aspoň dvakrát se během řeči omluvit, děsně upřímně uším někoho, komu je to šumák. Tajemství úspěchu bylo neklást vůbec žádný odpor, což se jí v minulosti báječně osvědčilo. Odpor jenom vháněl vítr do plachet protivníka a vedl k otravnému moralizování.

„A co moje šaty?“ zamumlala. „Nemám řidičák, takže se těžko můžu jet domu převlíknout.“

„S tím vám rád pomůžu. Kde bydlíte?“

„V Upper East Side.“

„Počkejte chvíličku.“

Zvedl se a přistoupil ke dveřím školní kanceláře, otevřel je a strčil dovnitř hlavu. „Paní Malcolmová, byla byste tak laskavá a půjčila mi na půl hodinky Poppy? Iris potřebuje svézt domů. Do Upper East Side. Tam a zpátky to nemůže trvat víc než třicet minut.“

„Ale samozřejmě. Pokud jí to nebude vadit.“

„Vůbec ne. Pojedu moc ráda.“

Iris ucítila, jak se jí rozbušilo srdce. Poppy patřila mezi hvězdy Climpu, pohybovala se v kruzích tak vysokých, že se Iris ani neodvažovala na ni promluvit. Při představě, že by s ní měla strávit třeba jen deset minut, nedejbože třicet v autě, se jí zmocnila panika.

Na parkovišti Poppy oblažila Iris úsměvem. „Tyjo, parádní náramky. Přála bych si mít tvou odvahu.“

Nastoupily do Poppyina Thunderbirda. Sotva za sebou Iris zabouchla dveře, vylovila plechovou krabičku Lucky Strike plnou předem ubalených džointů, na které byla mistr. „Dáš si se mnou?“

„No jasně, ty bláho,“ vyjekla Poppy.

To proběhlo v lednu a od té doby se staly nerozlučnými. Dlužno dodat, že Iris se další tři měsíce chovala příkladně vzorně.

Každé odpoledne trávil u Poppy doma, kde se „jako“ učily. Ve skutečnosti kouřily trávu a plenily domácí bar Poppyiných rodičů. Iris dovedla geniálně míchat nejrůznější drinky a dokázala při tom využít všechno, co bylo po ruce. Její nejnovější koktejl se jmenoval „Chrlíč plamenů“ a obsahoval kahlúu, banánový likér, mátový likér a rum. Poppyini rodiče rum nepili, láhev si schovávali pro návštěvy. Poppyin otec byl chirurg a matka zastávala funkci správce nemocnice, takže většinu času trávili v práci a řešili hlavně nemocniční provoz, přesněji drby. Poppyiny dvě sestry nedávno absolvovaly střední školu; jedna šla na medicínu a druhá pracovala pro nějakou farmaceutickou společnost. Zkrátka děsně výkonná a děsně ambiciózní famálie. Poppy přinesla kdovíjaká bílá vrána – jako překvapení v době, kdy se Poppyina matka dávno rozloučila se světem plenek, prořezávajících se zoubků, pediatrů, třídních schůzek a tréninků roztleskávaček. To měly Iris a Poppy společné, obě si připadaly jak z jiné planety – jako by je na Zemi nechali ufoní a svěřili je do výchovy zmatených pozemšťanů, ať si nějak poradí.

Většinu času trávil ty dvě spolu, objednávaly si pizzu nebo jiné jídlo s donáškou do domu, co se dalo zaplatit kreditkou. Ještě že Poppy uměla

řídít. Vždycky v deset hodila Iris domů a Irisini rodiče neřekli ani slovo; oddechli si, že má holka konečně kamarádku, jejíž společnosti dává přednost před jejich.

V dubnu Iris naprosto šokovalo, když ji znovu předvolali na kobereček do ředitelny. Co jako provedla tentokrát – žádné napomenutí nedostala! Připadala si proto podvedená a nic nechápala. Přece se snažila ze všech sil splynout s davem a sekat latinu.

Dokonce i paní Malcolmová vypadala překvapeně. „Dlouho jsme tě tady neviděli. Co se děje?“

„Vůbec netuším. Dělán, co mám, a najednou dostanu tenhle dopis, že mě pan Lucas chce vidět. Vůbec nevím, o co může jít.“

„I pro mě je to úplná novinka.“

Iris se posadila na dřevěnou lavičku průserářů a záškoláků. Měla s sebou učebnice a sešity na další hodinu, což byly světové dějiny, aby po sprdunku mohla hned letět. Otevřela sešit a předstírala, že si pročítá poznámky. Okatě ignorovala obálky, které právě třídila sekretářka, ale moc dobře věděla, co ukrývají: Kalifornské srovnávací středoškolské testy. Psaly se na začátku a na konci roku při přechodu na druhou úroveň střední školy a jejich cílem bylo zhodnotit znalosti studentů v matematice a angličtině. Poppy už týdny kňučela, že je bude muset zmáknout, protože tu ostudu, kdyby musela dělat opravné zkoušky, by nepřežila. Za jistých okolností srovnávací testy mohly posloužit jako vstupenka do vyšších dvou ročníků. Iris napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby jeden štípla. Bravurní kousek, ne? Poppy byla její nejlepší kamarádka, pilná studentka, ale žádná myslitelka. Iris znala její hranice, ale přehlížela ty nedostatky v zájmu vlastního postavení na Climpu. Poppyin kluk, jistý Troy Rademaker, byl tak trochu na stejné lodi. Měl skvělé známky a bál se klesnout mezi průměr. Na Climp chodil jen díky stipendiu, které si potřeboval udržet. Navíc spolu s Austinem Brownem kandidovali na Pamětní cenu Alberta Climpinga, udílenou každoročně nejlepším studentům jednotlivých ročníků na základě prospěchu, sportovních úspěchů a významných příspěvků pro společnost. Austin Brown byl neoficiální boss předposledního ročníku; spolužáci ho obdivovali a zároveň se ho báli, protože se po nich dokázal pěkně hnusně povozit.

Poppy byla vcelku konvenčně hezká, ale měla styl a byla oblíbená. Práce

pro školu ji bavila. Patřila mezi studenty, co balancují na hraně, takže se učitelé každý rok přemlouvají, aby ji ještě protentokrát nechali projít bez přezkoušení ze základních předmětů. Poppy to zatím každý rok uhrála a díky tomu zůstávala dál ve třídě s dětmi, s nimiž chodila už od školky. Jenže každý rok s o něco víc odřenýma ušima, což znamenalo, že se musela o to víc učit a o to víc v učivu plavala. Momentálně Poppy tonula střídavě v moři pocitů marnosti a pocitů zoufalství. Iris tak sama sebe vnímala jako ostrov, na němž Poppy aspoň na chvílku zapomene na školní útrapy – proto s ní hulila trávu a oddávala se nezdravému mlsání.

Iris neměla potuchy, co po ní pan Lucas může chtít. Několik měsíců nedostala jediné napomenutí, a tak si říkala, jestli si Lucas vůbec dokáže představit, co ji to stálo úsilí a přemáhání. Zasloužila by spíš poplácat po zádech a pochválit za to, jak rozumně a disciplinovaně se chová. Dělat průsery je mnohem jednodušší. Bavilo ji chovat se nespoutaně, z náhlého popudu uskutečňovat ty nejbáznivější nápady.

Do kanceláře vešel pan Lucas a kývl. Iris vstala a šla za ním. On se nechápavým výrazem posadil za svůj stůl. „Co pro vás můžu udělat?“

„Netuším. Dostala jsem dopis, že se mnou chcete mluvit.“

Pan Lucas na ni chvílku bezvýrazně zíral a pak se vzpamatoval. „To je v pořádku. Omlouvám se. Vlastně nejde o vás. Jde o vaši kamarádku Poppy.“

Iris se na něj se zájmem podívala. „Tomu nerozumím. Co s tím mám co dělat já?“

„Dost se potýká sama se sebou. Možná jste si toho už taky všimla. Zvláštní je, že si za vzor vybrala zrovna vás.“

„Zvláštní, jo? To do prdele sotva. Jak můžu bejt pro někoho vzor, když je mi čtrnáct?“

„Podceňujete se. Jste bystré děvče. Můžete si dovolit se příliš nesnažit, protože dokážete improvizovat. Poppy musí dříť. Příští týden ji čekají srovnávací testy a je nutné, aby je udělala. Jestli si nezlepší studijní výsledky, nedostane se na vysokou, a pokud vím, tak se chce hlásit na Vassar College.“

„Na Vassar?“ zasmála se Iris. „Ani náhodou. Bude ráda, když udělá bakaláře na City College.“

„O tom my nerozhodujeme. Důležité je, že byste jí mohla pomoci – kdybyste ji naváděla k učení, a ne k nikam nevedoucímu poflakování. Potřebuje od vás podpořit.“

„Nepotřebuje ode mě ‚podpořit‘,“ odsekla Iris dotčeně. „Zvládá to dobře. Nechápu, proč si myslíte, že můžu za to, jestli Poppy škola nebaví.“

„Snad nejde jen o to, že ji nebaví škola, ne?“ Gestem naznačil kouření trávy.

Iris se dál tvářila nechápavě. Jak se to sakra mohl domáknout? „Jestli chcete naznačit, že s Poppy kouříme trávu, tak vážně nevím, jak jste na to přišel, protože nic nemůže bejt dál od pravdy. V Michiganu jsem to sice párkrát zkoušela, ale zařekla jsem se, že už nikdy víc. U Poppy nevím. To se musíte zeptat jí.“

„Podívejte, Iris,“ opáčil pan Lucas s hranou trpělivostí, „nemíním se s vámi přít. Jenom jsem doufal ve vaši pomoc.“

„Která by jako spočívala v čem? Přestat s ní kamarádit? To přesně mi chcete navrhnout, že jo?“

„Ne, nepřestat s ní kamarádit. Jenom s ní na chvíli přestat trávit tolik času.“

„Takže mi chcete diktovat, s kým se můžu a nemůžu stýkat, jo?“

„Snažím se získat vaši pomoc. Pokud jde o studium, zatím si Poppy vedla dobře, ale teď začíná haprovat.“

„A to je jako *moje* vina?“ Iris rozzuřilo, že si ji pan Lucas pozval ne proto, aby ji pochválil za to, jak se polepšila – což ji stálo značné přemáhání – ale aby ji lichocením přiměl popostrčit Poppy správným směrem.

„Máte na ni vliv. Jste silná osobnost. A ona nemá takovou hlavu na učení jako vy. Chci říct, že by jí prospělo, kdybyste krapet uhnula z cesty a dala jí prostor, aby se mohla věnovat studiu.“

Iris se chtěla ohradit, ale pak námitku spolkla. Cítila, jak se jí zmocňuje vztek – to, že ji vinil z toho, že Poppy ve škole pokulhává, jí vehnalo krev do žil. A ještě horší se zdálo, že navrhoval, ať zradí jejich přátelství – jedno z jakých důvodů. Jestli Poppy potřebovala pomoci s učením, existovalo milion lepších možností než zrada nejlepší kamarádky. „Popřemyslím o tom,“ řekla nakonec.

Pan Lucas vypadal překvapeně, jak snadno ustoupila. „No dobře. Skvělé. Vlastně od vás nic víc nechceme – jen abyste se trochu zamyslela nad tím, jak moc ji ovlivňujete a že by bylo lepší s tím trochu přestat.“

„Jasný.“

Ještě něco vykládal, ale Iris ho zasklila. Dopalovalo ji, že profesori při řešení Poppyina průměrného prospěchu ukázali prstem na ni. Jako kdyby za to mohla! Co to do prdele mělo znamenat? Ještě chvíli s panem Lucasem

diskutovala – poslouchala jeho debilní kecy, předstírala, že je všechno v pohodě, ale ve skutečnosti to v ní jen vřelo.

Debata skončila, a sotva pan Lucas zavřel za Iris dveře, rozběhla se chodbou, celá bez sebe vzteky. Po chvilce se zastavila a její slepá zuřivost se zacílila na jeden konkrétní bod. Na protější stěně chodby, mezi dívčími záchodky a kanceláří školníka, visela skříňka pro spuštění požárního poplachu. Stačilo málo. Rozbít sklo a stisknout tlačítko. Rozhlédla se, aby měla jistotu, že po chodbě nikdo nejde. Pak rohem učebnice dějepisu rozbila sklo. Stiskla tlačítko a vzduch prořízl pronikavý jakot sirény. Zapadla na dívčí záchodky, zalezla do kabinky, posadila se a zapřela nohy o dveře pro případ, že by záchodky někdo prohledával – kabinka takhle vypadala jako prázdná. Za dveřmi ztichlých záchodků se ozývalo bouchání dveří a dupání studentů hrnoucích se ze tříd.

Ředitel pan Dorfman právě říkal do školního rozhlasu, ať se studenti ukázněně přesunou na bezpečná stanoviště. Nacvičovali vyklízení školy snad stokrát, ale o nácvičku vždycky veděli předem. Teď bylo z ševelu hlasů patrné, že si nikdo není jistý, jestli nehoří doopravdy. Představa školy pohlčené plameny zřejmě vzbuzovala vzrušení. Zakrátko školní chodby utichly. Iris se postavila a vyšla ven z kabinky. Nakoukla opatrně do chodby, jestli někoho neposlali hledat opozdilce. Nikde nikdo, a tak se rozběhla chodbou zpátky ke kanceláři; také prázdná!

Přelétla pohledem přihrádky s poštou pro profesory a popadla první obálku, co jí přišla do ruky. Byla určená pro slečnu Roseovou a dosud nezaplepená, jen sepnutá svorkou. Kopírka zůstala zapnutá a Iris netrvalo ani minutu prohnat jí srovnávací test i se stránkou správných odpovědí. Originál vrátila do obálky, tu zavřela, uhladila, opatřila svorkou a hodila zpátky do přihrádky slečny Roseové. Pak Iris vyklouzla do chodby a zamíchala se mezi studenty vracející se do budovy. Nemohla se dočkat, až poví Poppy, co udělala. Díky ní teď Poppy Earlová a Troy Rademaker vyřeší svůj problém.

Později si Kinsey Millhoneová kolikrát říkala, že být tehdy v kanceláři zástupce ředitele, mohlo všechno dopadnout jinak. Těžko se dalo předvídat, co Iris provede v reakci na Lucasovo kázání. Avšak s figurkami na šachovnici ředitelova zástupce se Kinsey měla setkat až o deset let později, kdy už se nedalo nic změnit. Zvláštní, jak pár slov často nevratně zpečetí osud.

2

Pátek 15. září, 1989

Na dveře zaklepalo zase další září a Santa Teresa stanula na prahu podzimu, uměle navozeného suchem trvajícím již čtvrtý rok. Krajina byla vyprahlá a hladina přehrady zásobující město vodou se vytrvale držela povážlivě nízko. Vinou absence opadavých stromů jsme my, obyvatelé Kalifornie ochuzeni o podívanou na proměňující se paletu barev listů, jíž se mohou na podzim kochat v jiných částech země. Zdejší jehličnany vypadají stále stejně unaveně a trávničky jsou žluté, vyjma pažitů boháčů, kteří mají na to, aby si nechali přistavit soukromou cisternu. Tyhle klimatické podmínky navíc přinesly znepokojivou vlnu požárů ve volné přírodě. Tolik zprávy o počásí.

Mé jméno je Kinsey Millhoneová. Jsem soukromá vyšetřovatelka, je mi devětatřicet let a žiju a pracuju ve zmiňovaném jihokaliifornském městečku, pětadevadesát mil na sever od Los Angeles. Kromě již uvedeného jsem svobodná, což od jistých lidí dost nerada slyším. Malý byteček, který mám už nějakého osm a půl roku v nájmu, sloužil svého času jako jednomístná garáž, postupně rozšířená a přestavěná mým osmadvadesátiletým domácím Henrym Pittsem. Henry to samozřejmě nedělal vlastníma rukama, ale dohlížel na stavební práce a dával pozor, aby všechno šlo podle jeho plánů a představ.

Henry v zájmu šetření s vodou zbavil zahrádku za domem trávy, takže nám zůstala jen hlína, písek a cestička z placatých kamenů. Na plácek postavil dvě dřevěná zahradní křesílka pro případ, že bychom chtěli na sklonku dne poseďet a se sklenkou v ruce rozjímat nad západem slunce, což ovšem nehrozilo. Nestála jsem o to sedět a kontemplotovat na hroudě udusané hlíny, protože ta podle mého skromného názoru nikoho neuklidní. Zahradnický pultík a rukavice působily náhle nadbytečně; na náčiní visící na stěně garáže – lopatky, rýče, vidle a nůžky na živý plot – nikdo nesáhl tak dlouho, že je opředli sítěmi pavouci, nyní zlověstně vykukující z pavučinových tunýlků

a číhající na kořist. Henryho kocour Ed zase podle všeho považoval hliněný dvorek za jeden velký kočičí záchod – o důvod navíc, proč se mu vyhnout.

Co se týče mého pracovního života, vloni v březnu jsem si dost ošklivě potykala s chlapíkem jménem Ned Lowe, který mě málem uškrtil. Do dneška nechápu, jak to že jsem vyvázla živá, a říkám si, že je lepší být připravená – co kdyby se někdy zase chtěl vrátit? Většinu času na něj nemyslím – jistě je to obranný mechanismus – ale jsou chvíle, kdy ho před sebou vidím až děsivě živě. Běhá si dál po světě, a já se proto musím ohlížet přes rameno. Trpěl chorobnou posedlostí a já vím, že nikdy nebudu mít klid, dokud nebude mrtvý a zakopaný hluboko pod zemí.

Krátce po tom, co mě napadl, jsem si zažádala o povolení pro skryté nošení zbraně. Už dávno jsem majitelkou Hecklera&Kocha VP9 – většinou přebývá zamčený v truhle v nohách postele, případně v pouzdře v kufru auta. Zaplatila jsem proto úřední poplatek, nechala si vystavit výpis z trestního rejstříku, ověřit otisky prstů a absolvovala osobnostní prověrku. Policiejní úředníky výsledky podle všeho uspokojili, protože mě označili za „morálně bezúhonnou“, a stejně tak uznali i mé důvody pro podání žádosti, jakkoli přízračný Ned Lowe nebyl zrovna tou dobou nikde k nalezení. Pracovala jsem a připravovala se na další setkání s ním, které jsem mínila přežít. K tomu jsem potřebovala sílu, zdatnost, odhodlání a cvik. Nabitá pistole se taky mohla hodit.

Potyčka s Nedem mě poněkud odradila od pravidelného běhání po cyklistické stezce, protože v mou obvyklou ranní hodinu bývala kolikrát ještě tma, a tak jsem znovu vzala zavděk posilovnou, kde jsem střídavě zvedala činky a běhala na běžeckém pásu. K smrti mě to tam nudilo, ale aspoň jsem byla v tělocvičně plné lidí, většinou chlapů, mezi nimiž se tu a tam mihla nadupaná drsná mužatka. Oceňovala jsem i jasné osvětlení, hluk, nevkusnou hudbu a ztišené televizní přenosy. Většina toho ve mně totiž kdovíproč vyvolávala pocit bezpečí. Posilovnu jsem zpravidla navštěvovala uprostřed dne, aby až vyjdu ven, bylo pořád ještě světlo. Jakmile to jen trochu šlo, chodila jsem běhat na pláž, čemuž dávám pořád přednost, ale musí být v dohledu dost lidí.

Toho pátečního odpoledne jsem zrovna smolila výslednou zprávu k právě dokončené zakázce. Spočívala v tom, že jsem dělala falešnou recepční v soukromé ordinaci jedné praktické lékařky. Ta si mě najala, protože jí z ordinace někdo kradl léky a hotovost. Měla dva společníky, dvanáct zaměst-

nanců a nedokázala zabožha přijít na to, kdo by to mohl být. Skutečná recepční šla na operaci zad a následně na tři neděle na nemocenskou, takže se nabízelo, že si paní doktorka sežene někoho na záskok. Pokud jde o psaní na stroji, zvedání telefonů a zakládání karet pacientů, mám vcelku dostačující kvalifikaci, takže jsem roli náhradní recepční a vedoucí administrativy dokázala sehrát. Co jsem nevěděla z oboru medicíny, mi stačilo rychle vysvětlit – navíc podle krycí historiky mě dohodila personální agentura.

V recepci ordinace jsem se většinou záměrně zdržela do pozdních večerních hodin, abych tam mohla řádně „čmuchtat“. Nakonec se ukázalo, že krádeže měla na svědomí zrovinka ta paní, za kterou jsem zaskakovala; chtěla si přilepšit k platu a léky si brala na bolesti zad. Dodavatelé z farmaceutických firem měli ve zvyku nechávat v ordinaci bezplatné vzorky, takže měla z čeho vybírat. Doktorka, co mě najala, na ni nakonec nepodala trestní oznámení, moje práce nicméně skončila, ba co víc, dostala jsem za ni i zapláceno.

Když jsem vytáhla poslední stránku z přenosného psacího stroje Smith Corona a založila si kopii i originál, na stole zazvonil telefon. Strčila jsem si sluchátko pod bradu a zavřela desky se zprávou. „Detektivní kancelář Millhone Investigations,“ oznámila jsem do telefonu.

„Můžu mluvit s Kinsey?“

„U telefonu.“

„Aha. Jsem ráda, že jsem vás chytila. Jmenuji se Lauren McCabeová. Doporučil mi vás Lonnie Kingman. Totiž – právě nás potkala jistá věc.“

Lonnie mi posledních deset let dělal právníka, takže kdokoli se na něj odvolal, byl pro mě jako předem prověřený. Jméno Lauren McCabeová mi připadalo lehce povědomé, ale nedokázala jsem ji zařadit. „Jistá věc, co nás právě potkala“ mohlo znamenat cokoli.

„To mě těší, že mě Lonnie doporučil,“ začala jsem. „Co pro vás můžu udělat?“

„Radši bych to probírala osobně, jestli vám to nevádí.“

„Vůbec ne. Můžeme se sejít, jak se vám to bude hodit. Máte nějaký konkrétní plán?“

„Nejradši bych navrhla dnešek, ale pátky chodím hrát bridž a jsem celý den mimo domov. Tak jsem si říkala, jestli byste se nemohla zastavit zítra odpoledne. Bydlíme v centru, najdete to snadno.“

„To by asi šlo. Dáte mi adresu?“

Poznamenala jsem si jméno ulice a číslo domu. Bydleli na State Street, tři bloky od budovy pojišťovny Fidelity, kde jsem dřív mívala kancelář. Tehdy jsem vyšetřovala většinou případy zhářství a neoprávněných nároků na pojistku, o které teď – co jsem na volné noze – už nezavadím.

„V kolik hodin by vám to vyhovovalo?“ zeptala jsem se.

„Dejme tomu ve čtyři. Manžel přijde domů později, tak budeme samy. Ale přece jen je to v sobotu, tak bych vám nerada narušila plány na víkend.“

„S tím se netrapte. Přijedu.“

„Dobře. Ceníím si vaší ochoty.“

Jen jsem zavěsila, došlo mi, odkud znám jméno McCabe. Asi před dvěma týdny vyšel v místních novinách na titulní straně článek. Staré noviny jsem jako na potvoru skladovala pod stolem doma.

Mrkla jsem na hodinky. Ukazovaly čtvrt na pět. Telefonát proto posloužil jako záminka pro to skončit ten den s prací. Jelikož jsem zrovna dokončila jednu zakázku a druhá se už rýsovala, říkala jsem si, že mám nárok skončit trochu dřív. Cesta domů autem mi trvala deset minut, což se při velikosti našeho městečka – pětaosmdesátitisícového – není co divit. Santa Teresa je vklíněná mezi Pacifik a Santa Ynez Mountains, jeden z mála horských masivů táhnoucích se z východu na západ. Ten úzký pás mezi mořem a horami porůstají palmy, mezi nimi se červenačí střechy z hliněných tašek, buganvilie a bělá se španělská architektura prostrádaná tu a tam viktoriánským slohem. Půlka boháčů bydlí v Montebello na jednom konci města a druhá v Horton Ravine. Dělí se to podle toho, kdo kdy vydělal peníze, ale ten rozdíl není zas tak podstatný.

Po příjezdu domů jsem se začala prohrabovat novinami. Bylo to jako provádět archeologické vykopávky, odkrývat vrstvu po vrstvě uplynulé události, až jsem konečně narazila na zmiňovaný článek. Vytáhla jsem noviny z hromady a vyhoupla se s nimi na barovou stoličku v kuchyni, už začtená do titulní strany. Hned nahoře otiskli článek o synovi Lauren McCabeové, kterého právě z příkazu soudu propustili z Kalifornského nápravného zařízení pro mládež, kde skončil kvůli vraždě, kterýžto hrdelní zločin spáchal při únosu. Pustili ho, protože dosáhl pětadvaceti let. Všimla jsem si, že článek napsala redaktorka Diana Alvarezová, moje známá, k níž chovám jaksi smíšené pocity. Kdysi jsme se trochu chytly, ale žádná zlá krev mezi námi

nezůstala. Obě uvažujeme dost prakticky na to, abychom si domyslely, že se jedna druhé ještě můžeme hodit.

Článek stručně shrnoval, co se stalo deset let nazpátek, kdy Fritz McCabe zastřelil náctiletou Sloan Stevencovou. Oba tehdy chodili na Climpingovu akademii, hogo-fogo soukromou školu v Horton Ravine. Tam došlo tehdy k mediálně nepříjemně rozmáznutému skandálu – dvěma studentům se dostaly do rukou výsledky Kalifornských srovnávacích středoškolských testů a oni je opsali ve snaze vylepšit si závěrečné skóre. Ta Stevencová se to domákla a údajně o tom dala echo vedení školy, a dva snaživce – Troye Rademakera a Poppy Earlovou – práskla. Oba dva letěli. A domnělou udařku Sloan Stevencovou spolužáci kolektivně zavrhli.

Krátce nato Sloan tvrdě narazila na studenta jménem Austin Brown, který ostrakizaci inicioval. Na rozlučkovém mejdanu na konci školního roku Brown podle všeho vyprovokoval odvlčení Sloan na odlehlé místo, kde ji nakonec zavraždili. Brown také, jak se podařilo prokázat, dopomohl Fritzovi McCabeovi ke zbrani, z níž se toho večera střílelo. Ze čtyř kluků, co do toho byli zapleteni, jeden vyměnil svědectví před soudem za beztrestnost. A na základě jeho výpovědi usvědčili a odsoudili Fritze McCabea z úkladné vraždy, z únosu a poškozování důkazů. Dostal nejvyšší trest, odpykal si ho v nápravném zařízení pro mladistvé, odkud ho v pětadvaceti museli podle zákona propustit. Troyi Rademakerovi přišli maření výkonu spravedlnosti, poškozování důkazů, podněcování a napomáhání ke zločinu a křivé svědectví. Austina Browna, podle všeho zosnovatele vraždy, zákon nedostihl, takže zůstal na svobodě.

Diana dokázala z Fritze vytáhnout pár strohých prohlášení. Jedno z nich znělo: „Svůj dluh společnosti jsem splatil. Udělal jsem chybu, ale to už je za mnou a teď chci žít nový život.“ Když se ho Diana zeptala, jaké tedy má plány do budoucna, prohlásil: „Těším se, že budu zase s rodinou, a taky doufám, že si najdu práci a budu co platnej společnosti.“

Troufla jsem si hádat, že mi Lauren McCabeová volala právě v souvislosti se synovým propuštěním. Vysloveně se to nabízelo a já už hořela zvědavostí, s jakou fuškou na mě vyrukuje.

Vyšla jsem po točitých schodech nahoru do ložnice, převlíkla se do tepláku a vyrazila směr cyklostezka podél pláže. Na té se potkávají chodci s cyklisty a kluky na skateboardech. Taky ji lemují cedule nabádající uživatele ke sluš-

nému a ohleduplnému chování. Obloha byla jasná a blankytně modrá, nikde ani mráček. Čerstvý vzduch mi vléval krev do žil. Nelíbilo se mi, že musím kvůli pitomému Nedu Loweovi slevovat ze svých zvyků, ale vystavovat se zbytečně nebezpečí se mi taky nechtělo. Nejradši bych chodila běhat s pistolí za pasem, ale to mi přišlo fakt trochu moc. Poslední zprávy o Nedu Loweovi hovořily o tom, že uprostřed pouště zapálil obytný přívěs své matky a odešel kamsi do neznáma. Po jeho zmizení se podařilo prohledat jeho temnou komoru, kde se ukrývala řada fotografií dívek, které zavraždil.

Odběhala jsem si svoje a zamířila lážo-plážo domů, abych vychladla. Osprchovala jsem se a několik následujících hodin strávila čtením detektivky od mého oblíbeného Elmora Leonarda. Zase mě překvapil, jak dovede vystihnout charaktery a hlavně mluvu podsvětí.

V šest jsem zaklapla knížku a vypravila se do hospůdky k Rosie, což je maďarský pajzl hned za křižovatkou. Chodím tam tak třikrát čtyřikrát do týdne, což se skoro až stydím přiznat, ale co. Nevařím, čili když na mě přijde hlad, nemůžu si moc vybírat.

Po vstupu do lokálu jsem marně hledala Henryho bratra Williama. Chytl střevní chřipku, která ho už pět dní držela na lůžku. Před třemi roky se William oženil s Rosie a od té doby pendloval mezi barem, stoly a kuchyní a obsluhoval hosty. Jeho maďarská ženuška se mezitím činila u plotny a přesvědčovala zákazníky, ať si objednají „Specialitu dne“.

Právě na baru balila do ubrousků nerezové příbory. U stolu opodál seděla moje kamarádka Ruthie. Sama. Mávla na mě, ať si přisednu. Zvedla jsem prst, jako že za moment, a obrátila se na Rosie. „Jak je na tom William?“

„Pořád to z něj lítá na obou koncích.“

Obrátila jsem oči v sloup a krotila představivost. Williamovi bylo devadesát a já opravdu nestála o to znát do nejmenších podrobností jeho tělesné strádání.

Na sklonku léta jsme si všichni prodělali nějakou tu nemoc: nastuzení, chřipku, zánět hltanu, laryngitidu, rýmu, zánět prohrudnice, zánět středního ucha. William, známý hypochondr, byl z našich nemocí u vytržení – neustále mluvil o smrti, která nám podle všeho co chvíli hrozila. My jsme si o tom mysleli své. Když už nás lehce zvýšená teplota držela moc dlouho, zašli jsme si k místnímu obvodákovi, ten předepsal antibiotika a tím nás zase uvedl do provozu. Rosie se naší důvěře v léky podívovala a pilulky

zarytě odmítala. Jejím lékem na všechno bylo šery, léčila by s ním i zápal plic. Jelikož ji jako jedinou žádná nemoc nepostihla, neměla jsem daleko k tomu na zázračnou moc šery také uvěřit. „Dáš si víno?“ zeptala se.

„Proč ne?“ já na to. Rosiina vína zabíjela bakterie s účinností ústní vody.

Přisedla jsem si k Ruthie, která věnovala veškerou pozornost mé sestřenci Anně. Anna seděla u stolu s Cheneyem Phillipsem, detektivem z oddělení vražd místní policie. Skláněli se společně nad křížovkou. Anna vypadala jako někdo, kdo si oblíkne, co mu zrovna přijde pod ruku, bez ohledu na módní trendy. Na sobě měla pytlovitě kapsáče, vytahavý šedý svetr, pod ním bílé tričko a na nohou něco, co připomínalo vojenské kanady. Vlasy měla vyčesané nahoru a ledabyle zamotané do drdolu, zpevněného něčím, co nápadně připomínalo pletací jehlice. Cheney k ní měl přisunutou židli, aby viděl do křížovky. Ruku měl položenou na opěradle Anniny židle, nohy natažené pohodlně před sebe.

„Vypadají idylicky jako staří manželé,“ poznamenala Ruthie. „Škoda, žeš ho neklofla, když jsi mohla; tomu říkám promarněná příležitost.“

Ruthie byla vdovou po soukromém detektivovi jménem Pete Wolinsky. Toho před rokem zastřelili a mně po něm zůstala krabice s poznámkami, co mě zavedly na stopu Neda Lowea, škrtiče mladých dívek. Jinak Ruthie svou poznámkou narážela na to, že jsem s Cheneyem před dvěma roky tak trochu chodila, a i když z toho nakonec nic nebylo, pořád jsem se trošku majetnickicky domnívala, že sestřenka měla zařadit zpátečku. Sice jsem se Anně přímo nesvěřila, ale dovtípl by se i slepej. Zas tak moc se mě to ale nedotýkalo, poněvadž u Anny se to dalo čekat. Byla magnet na chlapy. Kdo by odolal takové sympatické krásce? Navíc má asi dvakrát větší prsa než já. Leckdo by ji označil za „holku do větru“, ale to nechme stranou. I přes vlastní předpojatost chápu, čím chlapy tak přitahuje. Je spontánní a na nic si nehraje, nijak se netají s tím, že se jí muži líbí. Tím spíš mě to celé mrzelo. Bylo by mi milejší, kdyby patřila mezi takové ty oběti vlastních nezkcrocených vášní, u kterých chlapi po počátečním poblouznění zjistí, že jim něco chybí. V Cheneyho případě to zjevně nehrozilo.

„Ať si ho klidně nechá,“ ucedila jsem.

„Jasně, to víš, že jo.“ Ruthie obrátila oči v sloup.

„Myslím to vážně.“

„Já se nepřu. Jenom mám svoje pochybnosti.“

Všimla jsem si, že se lokál zvolna zaplňuje místními policisty, kterým právě skončila služba. Chlapi od policie se k Rosie slétali jako vlaštovky od doby, co jejich oblíbené Caliente Café vyřadil z provozu požár v kuchyni. K Rosie předtím chodili sportovní fanoušci a sledovali tam žhavé sportovní přenosy jako třeba Super Bowl. Na stěnách ještě teď visely jejich softballové rekvizity a dělaly společnost vycpanému mečounovi nad barem. Sportovní fanoušci jako by po vzoru stěhovavých ptáků odlétli se změnou roční doby do teplých krajín. Policisté představovali svěží závan čerstvého vzduchu, poněvadž si v jenom kuse vykládali o zločinech. Ideální náplň hovorů pro někoho, jako jsem já. Znamenalo to, že si budu mít vždycky s kým pokecat o loupežích, vraždách, přepadeních a opileckých výtržnostech.

Rosie postavila před Ruthie sklenku martini a mně přinesla bílé víno, rozlévané z demižonu schovaného pod barpultem, aby hosté neviděli lacinou značku. Stačil jeden doušek, a člověk hned poznal, že je to břečka, ale s Rosie se lidi nehádali. Nikdo na to neměl nervy, protože Rosie byla jako mezek a ve svém podniku platila za diktátora. Řekla vám, co si máte dát k jídlu, což bylo většinou podivné maďarské jídlo z vnitřností topících se v kysané smetaně. Když člověk kousl do klišky nebo tlustého masa, vyplivl sousto do ubrousku, strčil do kapsy a vyhodil až cestou domů. Kdybyste se pokusili schovat ho nenápadně v umělém fíkusu, určitě by vás při tom načapala, to mi věřte. Zkrátka a dobře, u Rosie si člověk nestěžoval.

„Dáš si večeri?“ zeptala se Ruthie po Rosiině odchodu.

„Trochu jsem na to myslela. Neříkala, co je dneska v nabídce?“

„Kuřecí játra na smetaně a kysané zelí.“

Stáhla se mi pusa. „Třeba se mi ji podaří ukecat na misku polívky.“

„To bych nezkoušela,“ ušklíbla se Ruthie. „Navařila kastrol něčeho, co se jmenuje – a fakt nekecám – Řeznickej taneček; je to polívka s vepřovým pečeným na prasečím sádle.“

„Hm, tak asi vydržím a dám si doma sendvič.“

„Na tvým místě bych udělala totéž, kdybych se nenajedla předem,“ přikývla Ruthie.

Nabídka šéfkuchaře, přesněji šéfkuchařky, mě zbavila chuti k jídlu, ale když se ve dveřích objevil Jonah Robb, nálada se mi zase zvedla. Mávla jsem na něj, ať si jde přisednout. Šlo o dalšího příslušníka Policie Santa Teresy, se kterým jsem něco měla, takže by leckdo teď asi označil za „holku do

větru“ mě, ale je to jinak, než si myslíte. Ano, byli dva, ale *ne víc než* dva. No dobře, ještě je tady Robert Dietz, ale ten nedělá u místní policie. Je soukromý detektiv z Carson City v Nevadě a měsíce jsem ho neviděla.

S Jonahem jsem se zapletla v jednom z mnoha mezidobí, kdy od něj odešla žena Camilla, jejíž pojetí manželství zahrnuje četné projevy nevěry – na její, nikoli na jeho straně. Z posledního úletu se zase vrátila a Jonah se s tím smířil, ostatně jako vždycky. Já to s ním nikdy nemyslela vážně, protože mě ten jeho manželský tobogan značně unavoval. I tak pro mě zůstal cenným zdrojem informací a nestydím se přiznat, že kdykoli si nevím rady, jdu za ním. Přistoupil k barovému pultu, objednal si pivo a pomalu zamířil k nám.

„Pamatuješ si na Ruth Wolinskou?“ zeptala jsem se, sotva došel k našemu stolu.

„Jo, pamatuju. Rád vás zase vidím.“

„Já vás taky,“ odpověděla jsem.

„Nevadí, když si sednu?“ zeptal se, postavil si pivo na stůl a vysunul židli.

„Ale vůbec ne.“

„Tak jak to jde?“ zajímal se.

„Dobře,“ odpověděla jsem.

Měl tmavé vlasy a modré oči a vypadal upraveněji než posledně – když nebyla Camilla doma. S jejím návratem do jeho života se mu vrátila asi i chuť k jídlu. Jonah měl dvě dospívající dcery, Courtney a Ashley, které to táhlo k mojí sestřence Anně stejně jako kohokoli dalšího. Měla jsem takové tušení, že se dvojice sester co chvíli objeví ve dveřích, ale prozatím věnoval jejich otec pozornost mně.

„Doufám, že nebude vadit, když ti trošku proklepnu paměť...“

„Jak je libo.“

„Mám domluvenou schůzku s jistou Lauren McCabeovou, jejíhož syna právě propustili z pasťáku.“

„Ten kluk už je na svobodě?“ podivila se Ruthie. „To mi přijde trochu brzy...“

„Obávám se, že podobně se na to bude koukat spousta lidí,“ navázal Jonah. „A od tebe ta ženská chce co?“

„To mi prý poví radši osobně, ale myslím, že to bude souviset s jejím synem. Je to trochu moc velká shoda náhod, vždyť ho propustili teprve před dvěma týdny. Spojila se s Lonniem Kingmanem, a ten ji odkázal na mě.“

„A ona si Lonnieho na něco najala?“

„To nevím. Nemluvila jsem s ním,“ odpověděla jsem. „Říkala jsem si, že bys mi mohl povědět něco o tý Stevensový. Vím, že ji viní z toho, že naprášila ty dva, co podváděli při srovnávacím testu...“

„To je pravda. Někdo poslal do školy anonym, že Troy Rademaker a Poppy Earlová získali odpovědi na otázky v testu. Oba dva se kamarádili se Sloan, ale ona tvrdí, že je neudala.“

„A kdo ty výsledky ukradl?“

„Prvačka Iris Lehmannová. Když to vyšlo na světlo, z Climpu ji vyloučili a skončila na Santa Teresa High. Celá ta věc jako by ji probrala ze zimního spánku – kromě soudního přelíčení se s kamarády z Climpu už neviděla. Její život šel v klidu dál a na S. T. High nakonec odmaturovala s vyznamenáním. Aspoň k něčemu byl ten průšvih dobrej...“

„No ani ne, když to stálo život jednu mladou holku,“ poznamenala Ruth.

Pořád jsem si to v duchu skládala dohromady a hledala pointu celého podivného příběhu. „Myslíš, že Sloan nelhala?“

„Rád bych věřil, že ne. Čestná holka. Ti, co ji znali, tvrdili, že sice podvádění při testech neschvalovala, ale kamarády by prej nezradila. Ať už to bylo, jak chtělo, jistej Austin Brown si vzal do hlavy, že právě ona všechno prozradila a že by za to měla pykat. Přesvědčil celou školu, ať s ní nemluví.“

„Jo, o tom jsem četla,“ přisvědčila jsem.

„No, a právě tady se to komplikuje. Zhruba ve stejný době vstupuje do děje jistá videokazeta se sexuálním obsahem. Policie se o ní dozvěděla už tenkrát, ale do ruky se nám nikdy nedostala. Studenti nikdy neprozradili, co na ní bylo, a stejně tak z nich nikdo nedostal, kdo tam byl natočený nebo kdo držel kameru. Austin Brown v tom ale měl prsty na sto procent. Myslíme si, že Sloan se k tý kazetě nějak dostala a vyhrožovala Brownovi, že ji zveřejní, jestli ji nepřestane šikanovat.“

„Aha. Už je mi to jasný. A co se s tou kazetou stalo?“

„To nikdo neví, aspoň to tak vypadá. Sloaniny výhrůžky nicméně zabraly. S Brownem se zdánlivě usmířili a on ji pozval na mejdan u bazénu na chatě svých rodičů, kousek od dálnice číslo 154. Jezdit tam byl blbej nápad. Tráva, soudek piva, k tomu napětí z nevyřešeného sporu mezi nima, co sice trochu ochladl, ale zůstal otevřený. Dřív spolu chodili, a tak v něm Sloan neviděla hrozbu. Taky měl v plánu ji jenom vyděsit, aby mu dala tu kazetu, což ona

neměla v úmyslu. Prej mu vmetla do tváře pár nepěkných věcí a on se smrtelně urazil. A jelikož byla neústupná, Austin a tři další kluci – Troy Rademaker, Fritz McCabe a jistě Bayard Montgomery – ji ještě tu noc odvezli do Yellowweedu a konec už znáš.“

V Yellowweedu býval kdysi skautský chlapecký tábor, před dvaceti léty se však přestěhoval jinam. Yellowweed přestavěli na smíšenou letní školu pro rodiny s nižšími příjmy, ale hned dva roky nato ji zavřeli, protože došly peníze na provoz. Tak zůstal jen zajímavý rezort pro pořádání příležitostných večírků a víkendových školení.

„A co zbraň?“ zeptala jsem se.

„Pistole Astra Constable psaná na Austinova otce. Fritz ji podle všeho náhodou objevil během toho mejdanu a strčil si ji do kapsy. Kdoví, na co v tu chvíli myslel? Oháněl se s ní, když se jim Sloan vyvlíkla a utíkala k lesu. Poloautomatickou zbraň nikdy nedržel v ruce. Vystřelil a páčil a páčil, dokud to v křoví neutichlo. Ukázalo se, že Sloan zasáhl hned třikrát, a poslední rána ji zabila. Tvrdil, že to rozhodně neměl v úmyslu. Naštěstí. Bylo mu patnáct, takže ho soudili jako mladistvého a skončil v pastáku. Žádné vzorné chovanec nebyl. Obvinili ho z pokusu o vraždu, kšeftů s drogama a taky se pokusil o útek. Nevím, jaký další průsery ještě udělal, ale pak mu najednou bylo pětadvacet a museli ho pustit. Zbraň se nikdy nenašla. Pick-up, kterým ten večer jeli, řídil Troy.“

„Ten dělá dneska v servisu, kam si dávám spravovat auto,“ vložila se do hovoru Ruthie. „Je to dobrý mechanik, ale když zná člověk jeho minulost, nějak se mu nejde podívat do očí.“

„A Austin Brown zmizel?“ pokračovala jsem.

„Hned ten den, co se dozvěděl, že Fritz rozvázal,“ odpověděl Jonah. „Říká se, že utekl ze země, ale nevím, jak by se mu to povedlo. Měl naspěch a jeho pas zůstal doma. Asi by si lehce opatřil falešnej, ale stálo by to dost peněz.“

„A měl ty peníze?“

„Akorát kapesný. Ale je možný, že mu rodiče celý ty léta posílali peníze. Nemáme pro to jedinej důkaz. Chvilku jsme jim sledovali poštu, ale nic z toho.“

„A co se stalo s tou kazetou?“

„Tu u sebe musela mít Sloan, když zemřela, ale na místě po ní nebylo ani stopy. Tak jsme si zařídili soudní příkaz a prohledali její pokoj, jenže nic. Její matka ho pak zamkla a nechala tak, jak byl.“

Otevřely se vstupní dveře a v nich se objevila Camilla Robbová. Mihla se kolem našeho stolu, ani nekývla na pozdrav, a usadila se v prázdném boxu vzadu, otočená zády k nám. Jonah automaticky vstal a zasunul židli. „Ozvi se, když budeš potřebovat s něčím pomoci.“

„Ciao,“ houkla jsem za ním, protože mě nenapadlo nic lepšího.

Vzal rozpité pivo a se sklenicí v ruce se loudal ke Camillinu stolu. Snažil se nevypadat jako spráskaný pes, ale moc se mu to nedařilo. Zaplul do boxu naproti ní. Moc jsem toho z Camilly neviděla, jenom levé rameno a kus levé ruky se snubním prstýnkem. Začala si s ním hrát.

„Co to sakra má bejt?“ zírala na ni Ruthie.

„Jonahova žena. Divím se, žes ji ještě neviděla.“

„Ignorovala tě tak okatě schválně, nebo se mi to jenom zdálo?“

„Nejradši by mě uškrtla. Nemá mě ráda.“

„Cos jí udělala?“

„Vypala se s jejím manželem během jedny z jejich četnejch odluk.“

„I ty jedna! Někdy nedávno?“

„Před sedmi rokama.“

„No téda. Ta si ale umí hýčkat nenávist.“

„Jo, v tom je fakt dobrá.“

Ruthie kroutila hlavou. Měla jsem nicméně dojem, že ke mně začala vzhlížet s novou úctou.

Domů jsem se vrátila v sedm, vděčná, že jsem se včas informovala na Rosinu specialitu dne. Takže jsem si uvařila vejce natvrdo, nakrájela ho na chlebiček, zalila hromadou majonézy a posypala hromadou soli a s chutí se vrátila k rozečtenému Elmoru Leonardovi. Sice jsem si to v tu chvíli neuvědomila, ale bylo to typické ticho před bouří. A k té se schylovalo nebezpečně rychle.

3

Sobota 16. září, 1989

Číslo popisné 1319 na State Street, kde bydleli McCabeovi, bylo vyvedené na krásné španělské dlaždičce, vsazené zručně do omítky. Dům přiléhal k Axminsterskému divadlu. Vchodové dveře, dřevěné a opatřené tyrkysovým nátěrem, vedly do chodby se schodištěm, pokrytým ozdobnými dlaždicemi v témže španělském stylu. Schodiště se stáčelo na podestu, která poněkud usnadňovala výstup do patra. V sousedních domech sídlila kromě divadla křesťanská knihovna, obchod s nábytkem, dvě restaurace, květinářství a obchod s vlněným zbožím značky Pendleton's.

Když jsem vyšla nahoru po schodech, zaklepala jsem na první dveře, co mi přišly do rány. Po chvilce z nich vystrčila hlavu hospodyně, očividně na odchodu. V levé ruce svírala kabelku a velkou papírovou tašku. V pravé nesla vysavač. Bála jsem se, že se zamotá do hadice a skutálí se ze schodů.

„Nepotřebujete pomoct?“

„To je dobrý. Není to tak těžký, jak to vypadá,“ ujistila mě a kývla na vysavač. „Máte tady návštěvu, paní McCabeová,“ houkla přes rameno.

„Díky, Valerie. Už jdu.“

„Uvidíme se v úterý.“

Hospodyně pokračovala dál dolů ze schodů. Ve dveřích se objevila Lauren, na nohou vyšívané pantoflíčky, námořnický modré vlněné kalhoty a k tomu hedvábnou halenku s dlouhým rukávem. Táhlo jí jistě na padesát, ale na svůj věk vypadala skvěle, patrně díky návštěvám kosmetického salonu, i když stopy po zásazích plastického chirurga nepoznám.

V životě jsem neviděla ženskou ověšenou tolika diamanty: prsteny, náušnice, náhrdelník, několik náramků. Vlasy měla rovné, lesklé a šedivé, zastřižené na mikádo. Modré oči zářily z opáleného obličeje – přitažlivého, i když

ne přímo krásného. Šířila kolem sebe vůni konvalinek jako závan probouzejícího se jara.

„Vy určitě budete Kinsey. Já jsem Lauren McCabeová,“ představila se a natáhla pravici.

„Těší mě, že vás poznávám,“ ujistila jsem ji a podala jí ruku. Měla pevný stisk a studené prsty.

„Prosím, pojdte dál.“

Ustoupila stranou a já vešla do bytu. Malá předsíň vedla do obývacího pokoje s vysokým stropem a spoustou světla díky francouzským oknům vedoucím na balkon. Stěny byly bílé, nábytek potažený neutrálními odstíny. Namísto barev to tam zdobily vzory a textury – vlna, samet, maňestr, kašmír a hedvábí. Menší křídlo vypadalo v tom obrovském pokoji jako zakřiknuté. Na zemi se leskly červené dlaždice, z části zakryté orientálním kobercem palácových rozměrů. Záclony se nadouvaly ve větru, jehož vinou bylo uvnitř trochu chladno. Lauren zavřela francouzské okno a najednou zavládlo ticho. Na chvíli jsem pocítila ne přímo závist, ale tichý obdiv. Bydlet na takovém místě znamenalo mít to kousek do centra: tedy i do obchodů, hotelů, restaurací, divadel, ale třeba i k zubaři nebo k praktickému lékaři.

„Máte úžasnej byt,“ vydechla jsem. „Jsou tu na patře ještě další byty?“

„Ne, máme ho celé pro sebe,“ usmála se. „Kdysi jsme měli dům v Horton Ravine, ale před osmi lety jsme ho prodali, abychom zaplatili za soudy a právníky.“ Pronesla to s lehkostí a jakoby mimochodem. O okolnostech se nezmínila, patrně předpokládala, že je znám. „Připravila jsem kávu, kdybyste měla chuť.“

„Dám si ráda,“ přikývla jsem.

Měla už prostřeno: šálky, podšálky, smetana a cukr, plátěné ubrousky, talíř se sušenkami a uprostřed toho velká termoska. Než přejdeme k věci, zřejmě se to neobejde bez zdvořilé konverzace. Byla jsem zvědavá, proč si mě pozvala, ale nechtěla jsem na ni chvátat. Vychutnávala jsem si pohodu toho luxusu a snažila se představit si život, kde je takový luxus denní chleba. Po chvíli jsme přikročily k věci.

„Hollis se vrátí až kolem šesté, takže máme spoustu času na to všechno probrat.“

„A co vlastně dělá váš manžel?“

„Je právník a daňový poradce a spravuje klientům investice v bance. Asi

bych měla říct, že je velmi úspěšný, ale nechci, aby to znělo jako vychlou-
bání. Já pracovat nikdy nemusela.“

„A kde je Fritz?“

„Odjel s kamarády na víkend.“

„Četla jsem, že ho propustili. Jste asi rádi, že ho máte zpátky, vidíte?“

„Jistě, i když nás to zastihlo krapet nepřipravené.“

„Proto jste se obrátili na Lonnieho?“

„Přesně tak,“ přikývla. „Doufali jsme, že nám pomůže, ale on místo toho doporučil vás.“

„Takže ta věc má co dělat se zákonem?“

„Má i nemá. Je to složité.“

Zajímalo mě, proč z toho Lonnie vycouval. Podle mé zkušenosti si právníci ve složitých případech libují, a ještě své klienty hbitě ujistí, že je to ještě horší, než čekali. „Můžete mi tedy říct, o co jde?“

Naklonila se pro balíček, který ležel na stole.

„Tohle přišlo před týdnem.“ A podala mi manilovou obálku vyloženou bublinkovou fólií. Odesílatel obálku ještě pro jistotu přelepil průhlednou lepicí páskou. Teď byla otevřená a já uvnitř tušila buď knihu nebo nějakou krabičku.

„Smím?“ zeptala jsem se, aniž bych chtěla naléhat.

„Ale ovšem. Snad abych vám poskytla alespoň stručné vysvětlení, abyste věděla, na co se vlastně díváte.“

Z obálky jsem vytáhla VHS videokazetu; na štítku stálo „Den v životě... 1979“. Zaplavil mě adrenalin. Zvedla jsem kazetu a čekala na vysvětlení, byť jsem dobře věděla, co mám před sebou. Muselo jít o onu videokazetu se sexuálním obsahem, zcizenou před deseti roky.

„Tohle přišlo spolu s tím,“ dodala Lauren a podala mi vzkaz napsaný na počítači; hůlkovým písmem. „PĚTADVACET TISÍC V HOTOVOSTI, JINAK TO DOSTANE OKRESNÍ PROKURÁTOR. ŽÁDNÁ POLICIE ANI FBI. PENÍZE MĚJTE PŘIPRAVENÉ V MALÝCH BANKOVKÁCH. ZAVOLÁM A NECHÁM VZKAZ, JAK MÁTE POSTUPOVAT.“

„Žádnou jinou zprávu jste neobdrželi?“

„Zatím ne. Hollis šel do elektra a koupil tři nahrávací zařízení k telefonu, abychom ten hovor zaznamenali.“

Málem jsem už vypleškla, co mi o kazetě pověděl Jonah, ale proč Lauren přerušovat? Zajímala mě její verze a nechtěla jsem jí to zbytečně usnadňovat. „A jak může mít ta kazeta takovou cenu?“

Lauren poprvé trochu zčervenala. „Slyšela jste o Sloan Stevencové?“

„To je ta holka, co ji zastřelili?“

„Ano. Tragická událost. Asi týden před tím se Fritz a Troy pustili do nějakého amatérského filmového projektu. Byli tím úplně nadšení. Několikrát jsem se ptala, co natáčejí, ale dělali s tím hrozně tajnosti, jen po sobě mrkali a plácali se po zádech. A pak jednou odpoledne odešel Fritz na tenis a já v jeho pokoji našla tu kazetu. Nedokázala jsem odolat, ale měla jsem. Představovala jsem si nějaké melodrama – vlkodlaky nebo upíry nebo střílečku…

Pustila jsem si to a úplně se zděsila. Sama uvidíte, ale varuju vás, je to nechutnost. Kluci přinutili nějakou opilou holku k sexu. Ani vám nedokážu popsat, jak mě to sebralo.“

„A řekla jste mu o tom?“

„Neměla jsem příležitost. Kazetu jsem nechala ve videu, kde jsem ji našla. Chtěla jsem si o tom nejdřív promluvit s Hollisem, abychom společně rozhodli, co uděláme. Myslela jsem si, že by se z toho Fritz měl nějak zodpovídat, ale vůbec jsem si nedovedla představit jak. Pak k nám přijela Sloan, prý že by s ním chtěla mluvit. Řekla jsem jí, že není vhodná chvíle, že teď musíme něco vyřešit. Nenaléhala. Omluvila jsem se, že zrovna jedu Fritze vyzvednout do tenisového klubu. Ona řekla, že si s ním tedy promluví ve škole. Tím to skončilo. Když jsem vycouvala z garáže, byla už Sloan na ulici. Měla s sebou svého psa Butche a vypadalo to, že míří domů. Dneska mám podezření, že počkala za rohem, až odjedu, a zase se vrátila zpátky.“

„Ukradla tu kazetu?“

„Řekněme to spíš takhle… Když jsme s Fritzem přijeli domů, kazeta byla fuč. On děsně zuřil; myslel si, že jsem ji vzala já. Děkala jsem blbou a tvrdila, že vůbec nevím, o čem mluví.“

„Je možné, aby ji vzal někdo jiný?“

„Asi ano, ale Sloan se vyloženě nabízela, protože u nás byla těsně před mým odchodem.“

„A kdo ještě patřil do tý jejich party?“

„Poppy Earlová. Byly se Sloan nejlepší kamarádky, dokud se neobjevila Iris Lehmannová; to je ta nebohá opilá holka z videokazety. Po pravdě

nechápu, jak by se někdo jiný stačil dostat do domu a zase zmizet za tu krátkou dobu, co jsem byla pryč.“

„Vy jste nezamkla?“

„Zamkla, ale dovnitř se šlo dostat snadno. Byli jsme otevřená domácnost – všichni Fritzovi kamarádi věděli, kde je klíč.“

„Neobvyklý projev důvěry.“

„Chtěli jsme, aby se u nás cítili jako doma, aby to bylo jejich útočiště, kde můžou v klidu trávit čas.“

„A klíč byl tedy kde?“

„Na háčku v garáži, a tu jsem nechala otevřenou.“

„Co jste nakonec pověděla Hollisovi?“

„No, popsala jsem mu, co jsem viděla, ale jelikož kazeta zmizela, měl jen moje slovo. Myslel si, že přeháním, a já přitom spíš ubírala.“

„A výsledek?“

„Žádný. Kazeta zmizela a až do teď o ní nikdo nevěděl. Sloan mezitím zastřelili a kluci šli do vězení, tedy až na Austina. Kdoví, kde je mu konec.“

„To je ten, na jehož popud Sloan zavrhl?“

„Přesně tak. A taky ten, kdo zinscenoval celou tu krutou hru, co skončila její smrtí. Sloan zřejmě tu kazetu použila jako páku, aby se po ní přestal vozit.“

Podívala jsem se znovu na vzkaz, co přišel s kazetou. „Dvacet pět tisíc... to je dost divná částka. Člověk by tak nějak čekal víc.“

„Hollis má teorii, že vyděrač z nás nechce vytáhnout moc peněz najednou. Myslí, že pětadvacet tisíc je jen záloha. A tím pádem máme o důvod navíc mu nezplatit. No nic, asi byste se na to měla podívat, než půjdete. Video-přehrávač je v knihovně.“

Vstala jsem a společně jsme zamířily do předsíně. Minuly jsme prostorou jídelnu, odkud vedly dveře do vkusně zařízené kuchyně. Knihovna byla v porovnání s obývacím a jídelnou o dost menší a útulnější. Stěny pokrývaly od podlahy ke stropu police z ořešáku, na nich se těsnaly knihy, proložené tu a tam vkusně naaranžovanou dekorací. Uprostřed nesměl chybět starožitný stůl. V jedné stěně se ukrýval televizor a další elektronika, včetně zmíněného videorekordéru. Před obrazovkou stál hlouček pohodlných křesel. Představila jsem si, jak tady Lauren s manželem sledují večerní zprávy a při tom usrkávají koktejl.

Lauren vsunula kazetu do přehrávače, vzala do ruky dálkový ovladač,

stiskla PLAY a pak hned PAUSE. Jakmile usoudila, že je kazeta připravená, podala ovladač mně. „Bude vám připadat, že to trvá věčnost, ale má to jen čtyři minuty. Počkám v kuchyni. V době, kdy to natočili, byla Iris v prvním ročníku a litala z průšvihů do průšvihů. Tak byste asi měla vědět, že s Troyem nejdřív chodila Poppy, ale pak zjistila, že se vyspal s Iris. ‚Vyspal‘ je trochu slabé slovo vzhledem k tomu, při čem se nechali natočit.“

„Chápu.“

Zaváhala. „Upřímně řečeno, když jsem tu kazetu viděla před deseti lety, chtěla jsem, aby za to Fritz nesl následky. Jenže pak zabili Sloan a on šel do vězení. Teď je venku a já změnila názor. Pořád se na něj zlobím, ale na tres-tu už tolik netrvám. Odpykal si dost a nevidím smysl v tom posílat ho do vězení zpátky.“

Jakmile zašla do předsíně, stiskla jsem PLAY. I přes drastickou dohru, kterou kazeta vyvolala, mě překvapil její obsah, vulgární a násilnický zároveň. Začátek působil ještě celkem nevinně: dva kluci vylézají z bazénu, dávají si pivo a pokoušejí trávu. Vypadalo to, že točili v nějakém suterénním rodinném baru s kulečnickem, jenž vzápětí přišel ke slovu. Předpokládala jsem, že mladší z těch dvou je Fritz McCabe. Ten od pohledu dospělejší, s tmavě rezavými vlasy ostříhanými strojkem nakrátko, byl podle všeho Troy Rademaker.

Do záběru vešla dívka zabalená do ručníku. Měla mokré vlasy a pila pivo. Fritz jí podal džointa a nalil velkou sklenici džinu z láhve na baru. Nejdřív ji chvíli ze zadu osahávali, ale pak následoval střih a změna záběru. Dívka ležela rozvalená na kulečnickovém stole, opilá, a nezřetelně mumlala. Podle všeho volala „Austina“, který byl mimo záběr, a škemrala o pusu. Kamera v té chvíli rychle přeskočila na nechvalně proslulého Austina Browna. Měl na sobě zcela nepatřičně sako a kravatu. Seděl na křesle, nohy přehozené přes područku, a listoval časopisem. Scéna odehrávající se mu takřka před očima ho zjevně vůbec nezajímala. Zastavila jsem přehrávání a chvíli si ho prohlížela. Měl obličej, který bych čekala u šlechtice, tedy kdybych nějakého znala: útlý, ostře řezaný a povýšený. Víím, že mě ovlivnilo, co mi o něm pověděl Jonah, ale i tak bych si asi myslela to samé. Dovedla jsem si ho živě představit, jak poroučí svým kamarádům, odtažitý a nadřazený.

„Buď hodnej, prosím,“ žadonila dívka.

Vypadal k smrti znuděný. „Ani náhodou. Jsem režisér, ne herec. Jsem ten, kdo tady velí.“

„Autor,“ přisadil si Troy.

„Přesně tak. Hlavní mozek,“ doplnil Austin a sklouzl k ní pohledem. „Navíc mám dojem, že si to užíváš i tak.“

„Nechápu, proč musíš kazit srandu,“ odpověděla mimo záběr. „Jsi suchar.“

Objektiv opět zaostřil na Fritze s Troyem, oba nahé a vzrušené, plně zaměstnané společným dobýváním pevnosti v podobě holky, co bezvládně ležela, zpitá nebo sjetá, ale nejspíš obojí. Nemohla jsem si nevšimnout, že ten zrzek má rezavé i ochlupení. Nechci se vymlouvat, ale jsem zvyklá si všimnout věcí; je to moje práce. Sledovat ty dva hřebečky, jak se činí, bylo utrpení, protože se jasně náramně bavili a šlo pro ně jenom o hru. Příliš zahledění do sebe; nedokázali si uvědomit skutečný dopad svých činů, nedošlo jim, že se dopouštějí zločinu. Kdyby se kazeta dostala na stůl okresního prokurátora, oba by se z toho museli setsakra zodpovídat. Vyděrač svým vzka-
zem zahnal McCabeovy do kouta. Kdyby mu zaplatili pětadvacet tisíc, riskovali by placení až do smrti. Kdyby se obrátili na policii v naději, že vyděrače setřesou, Fritz i jeho kamarád Troy by okamžitě byli obviněni ze znásilnění, sexuálního napadení a bůhví čeho všeho ještě. Pokud jsem si dobře vzpomínala, úmyslné znásilnění má bezmála neomezenou škálu postihů.

Usoudila jsem, že si Iris neuvědomila, co jí vlastně dělají, a pokud ano, nikdy nepodala trestní oznámení. Kdyby to tehdy udělala, trestní řízení a následně i výnos soudu by celou situaci zmírnily a hrůzný vývoj událostí zažehnaly. V duchu jsem viděla oba hrdiny, jak se vychloubají svým sexuálním výkonem a nejspíš všechno svádějí na Iris – je promiskuitní, takové zacházení si jen zasloužila. Patrně to museli považovat za husarský kousek a náramnou švandu, za něco, co v očích kamarádů pozvedne jejich mužnou prestiž. Slyšela jsem už podobné příběhy, kdy mezi kamarády kolovaly fotografie zachycující pochybné vítězství. Nechápu, co někoho vede k tomu podobné úlety zaznamenávat.

Uvědomila jsem si, že do pokoje vešla Lauren a zhlédla spolu se mnou posledních asi patnáct vteřin. Nechala jsem si emoce pro sebe. Ta kazeta byla strašná, úplně šílená, ale působilo by neprofesionálně dát najevo znechucení či nelibost. Stejně se chová i zdravotnický personál. Když přijdete na vyšetření, také se s odporem neodvracejí při pohledu na příznaky vaší pohlavně přenosné choroby.

„Předpokládám, že starší z těch dvou je Troy Rademaker,“ poznamenala jsem věčně.

„Ano. Ten, co řídil tu noc, kdy zabili Sloan.“

„Netušíte, jestli třeba nedostal taky výhrůžný dopis jako vy?“

„Myslím, že není zrovna při penězích, takže u něj by to postrádalo smysl.“

„A co kameraman?“

„Jsem přesvědčená, že to byl Bayard Montgomery, další Fritzův kamarád. Hollis tehdy pracoval pro Bayardova otce. Tigg Montgomery rok nato zemřel.“

„Během celé té nepříjemné dohry?“

„Ano, v době, kdy se konalo soudní přelíčení, ale ještě před vynesením rozsudku. Byl na tom zdravotně tak špatně, že to šlo asi stejně mimo něj.“

„Rakovina?“

„Nějaká vzácná forma. Neznám podrobnosti,“ dodala. „Bayard se ale soudu vyhnul. Tigg se dohodl s okresním prokurátorem – beztrestnost výměnou za svědeckou výpověď, a ta nadělala pěknou paseku.“

Přidala jsem si tu informaci k ostatním a Lauren pokračovala. „S Holli-sem jsme si kazetu pustili, jakmile přišla poštou, a řekli jsme si, že vyděrač spoléhá na to, že budeme chtít Fritze chránit. Upřímně, vůbec si nedovedu představit, co uděláme, jestli se nám podaří toho člověka vypátrat.“

„Máte tušení, kdo by to mohl být?“ zeptala jsem se. „Vím, že je to asi zbytečná otázka, ale stejně by mě zajímalo, jestli vás něco nenapadlo.“

„Nejspíš někdo, kdo měl blízko ke Sloan. Zabili ji asi týden po tom, co kazetu někdo ukradl, a jestli ji vzala ona – a já o tom skoro nepochybuji, musela ji mít u sebe v době své smrti.“

„Myslíte, že ji mohli objevit její rodiče, když při vyšetřování procházeli její věci?“

„Možné to je. Ale nechápu, proč by s tím někdo čekal tak dlouho.“

„Třeba vyděrač chtěl vytěžit maximum. Kdyby kazeta vyplavala na světlo v době, kdy Fritz seděl ve vězení, nebyla by to taková rána. Čili počkal, až Fritze pustí, a pak udeřil.“

„To mě nenapadlo, ale máte naprostou pravdu.“

„Říkáte, že to děvče byla Iris Lehmannová. Není to ta samá, co ukradla výsledky srovnávacích testů?“

Lauren přikývla. „Uvedla celý ten podvod a následný skandál do pohybu,

ale vlastně nevím, jestli si kdy uvědomila, jakou osudovou roli sehrála. Pokud vím, tak nikdy nedala najevo lítost, nikdy neřekla, že ji to mrzí.“

„A co Fritz? Neměl by on nějaký nápad, kdo by za tím mohl být?“

„On o té kazetě ani o tom, že nás někdo vydírá, neví. S Hollisem jsme si říkali, že nejdřív zvolíme nějakou strategii, a teprve pak mu to oznámíme. Dokud se nedozvíme, jak si stojíme, může stejně těžko něco dělat.“

„A čím vyhrožovala Sloan? Že půjde na policii?“

„Hádám, že ano. Fritz by nám to asi objasnil líp – tedy kdyby věděl, co se děje.“

„Hm, a co teď?“

„Je jasné, že na policii jít nemůžeme – ne bez toho, aby Fritze obvinili ze znásilnění a sexuálního napadení. Naší jedinou nadějí je zjistit, kdo za tím je, a učinit tomu přítrž.“

„Hádám, že nemáte v úmyslu zaplatit.“

„Chvilku jsme o tom uvažovali, když nám došlo, v jaké jsme pasti.“

„Blbej nápad.“

„I Lonnie si to myslel. Ale kdyby na to přišlo, zaplatit by bylo mnohem únosnější než druhá alternativa. Protože pětadvacet tisíc je pakatel v porovnání se soudními výlohami, jestli Fritze znovu obžalují.“

„Nechci být zbytečně cynická, ale jste v loži tak jako tak. Tahle kazeta nejspíš není originál. Vyděrač by byl blbec, kdyby vám poslal jediný existující exemplář. To znamená, že jestli máme v ruce kopii, nechápu, jak byste si pomohli, kdybyste zaplatili. Jistě existují – a budou existovat – i další kopie, a jestli je to tak, jste pořád v ohrožení.“

Lauren zavřela oči, jako by pro ni to pomyšlení bylo neúnosné. „Otázkou tedy je: můžete nám pomoci?“

„Udělám, co je v mých silách, ale moc naděje bych tomu nedávala.“

„Jedeme v úsporném režimu. Naděje jsme se vzdali dávno,“ řekla. „Předpokládám, že chcete zaplatit předem.“

„To bych ocenila. Jakmile se dostanu do kanceláře, dám do kupy smlouvu a pošlu vám ji poštou.“

„Kolik?“

„Dva a půl tisíce. To by zatím mělo stačit. Průběžně vám pošlu zprávy, jak na tom jsem, a taky vám zatelefonuju. Když se ocitnu ve slepý uličce, zase se sejdeme a promluvíme si, co a jak dál.“

Vylovila jsem z tašky vizitku a načmárala na ni zezadu číslo k sobě domů. Lauren se na vizitku podívala a položila ji na stůl. Pak vysunula šuplík a vytáhla z něj tlustou šekovou knížku. Vypsala šek na dva a půl tisíce, vytrhla ho z knížky a přisunula po stole směrem ke mně.

Zamumlala jsem „díky“, přehnula ceninu a strčila do kapsy džín.

„Přetlumočím Hollisovi, o čem jsme se bavily,“ řekla nakonec. „Kdyby k tomu chtěl ještě něco doplnit, ozvu se vám.“

„Dřív nebo později chci mluvit s Fritzem.“

„Samozřejmě. S Hollisem ho zasvětíme. Netěším se na to, ale vím, že je to nutné. Vůbec netuším, jak zareaguje.“

„Hm... a kdyby se vám přihlásil znovu ten vyděrač, dejte mi vědět.“

„Ovšem,“ ujistila mě.

4

V autě jsem si sedla a zapsala si všechny novinky na poznámkové kartičky. Sestavovala jsem si pomalu seznam jmen: Iris Lehmannová, Troy Rademaker, Bayard Montgomery a Poppy Earlová. První místo v něm měl zaujímat Austin Brown, jenže ten pláchl a nikdo nevěděl, kde je mu konec.

Lauren mi svěřila videokazetu i s manilovou obálkou. Netušila jsem, k čemu mi bude dobrá, ale chvilku jsem si tu běžnou poštovní obálku vyloženou bublinkovou fólií prohlížela. Nevyznačovala se ničím zvláštním. Nestála na ní dokonce ani značka výrobce. Takovou obálku koupíte na každé poště, v každém papírnictví či kancelářských potřebách. Neměla jsem přístup do evidence prodaného papírenského zboží v téhle zemi, a i kdyby, toho, kdo ji koupil, bych stejně nevystopovala. Totéž platilo i pro otisky prstů, tedy za předpokladu, že na obálce nějaké ulpěly. Měla jsem sice soupravu na jejich snímání a mohla jsem celou obálku pěkně poprášit, ale do policejní databáze bych se stejně nedostala. Totéž platilo i pro sliny naspodu známky. Navíc se celkem nabízelo, že ji vyděrač navlhčil s pomocí houbičky a obyčejné vody z kohoutku. DNA? Na to zapomeňte. To je holt stinná strana mojí práce. Jako soukromý očko nesedím zrovna na prameni. Tu a tam sice překecám Cheneyho Phillipse nebo Jonaha Roba, aby mi ověřili poznávací značku, ale informace v počítači pro pochybné „externisty“ mého typu vyhledávat nesmějí, takže je nechci zbytečně vystavovat riziku.

Přemýšlela jsem, proč jsem sakra svolila k tomu pátrat po nějakém vyděrači. I kdyby se mi ho podařilo vystopovat, k čemu by to bylo? Pachatel by mi stejně nic nepřiznal a McCabeovi by ho stejně nemohli udat okresnímu prokurátorovi, protože přesně tím vyhrožoval on jim. Situace nebezpečně připomínala pistolnický duel. Ani jedna strana si nemohla dovolit vypálit jako první.

Pokud šlo o kazetu, nedokázala jsem si představit, jak si ji nechávám zko-

pírovat v místní videopůjčovně. To by mi do hodiny bušili na dveře pol-dové. Jo, jenže vyděrač nemohl poslat originál, takže i tohle musela být kopie. Zadávala jsem se pozorně na kazetu; běžný typ, jaký koupíte kdekoli.

Mrkla jsem na hodinky. Bylo tři čtvrtě na pět, takže jsem to ještě mohla stihnout do nějaké z místních videopůjčoven před zavíračkou. Nastartovala jsem a rozjela se do města. Jestli jsem si dobře pamatovala, jedna videopůjčovna s fotolabem sídlila v obchodáku na Milagro, tedy co by kamenem dohodil.

Zaparkovala jsem a spěchala ke dveřím. Na cedulce s otvírací dobou stálo, že mají do šesti, což mě konečně vysvobodilo z časové tísně. Šla jsem dovnitř a počkala, až prodavač obslouží zákazníka přede mnou.

„Co pro vás můžu udělat?“ obrátil svou pozornost ke mně.

Bylo mu tak pětadvacet, hubený a vytáhlý, vlasy měl stažené do culíku, kozí bradku a v uchu šroub a matici. Poďobaný obličej jaksi nevhodně ladil s motýlkem a červenými šlemi. Co se tím asi snažil sdělit světu?

Zamávala jsem mu před očima videokazetou. „Říkala jsem si, jestli byste mi neporadili, jak to zkopírovat?“

„Tu videokazetu?“

„Tuhle ne. Ptám se všeobecně.“

„A kdy to potřebujete?“

„O čas nejde. Ta otázka je čistě hypotetická.“

„Vysvětlete.“

„Obsah tý kazety je dost osobní, takže by se mi nechtělo nechávat ji někde, aby to někdo viděl.“

„Proč ne?“

„Dejme tomu, že jsem se natočila nahá.“

„Proč?“

„Třeba jsem exhibicionistka a chci tím způsobem vzrušit partnera.“

„Tak to byste se mu snad radši ukázala naživo, ne? Aspoň já bych o to na jeho místě stál,“ prohodil.

„Bavíme se teoreticky.“

„Když říkáte.“

„Ve skutečnosti je na tý kazetě značně pochybný záznam. Vlastně hraničí se zákonem.“

„Proč by taková hezká holka jako vy natáčela něco takovýho?“

Jeho otázku jsem ignorovala, připadala mi nevhodná. „Kdyby mi to nechtěli nebo nemohli nikde zkopírovat, jak bych to sama provedla?“

Naklonil se nad pult a podepřel si bradu pěstí.

„Řek bych, že byste si to asi mohla promítnout na zeď a natočit to nanovo.“

Zamyslela jsem se nad tím. „Prima. To se mi líbí. Tím pádem bych podle vás mohla pořídit tolik kopií, kolik bych měla po ruce prázdných videokazet?“

„Přesně tak.“

„Nebo,“ zvedl ukazovák, „by to pro vás udělal někdo jako já... kdybyste mu dost dobře zaplatila.“

„To si nemyslím,“ odsekla jsem. „Třeba byste pocítil neodbytnou povinnost kontaktovat policii.“

„Je to snad snuff film? Protože jestli jo, tak jdu skutečně na policii.“

„Ne, není to snuff film! Za koho mě máte?“

„Za někoho, kdo má v ruce oplzlý amatérský video, co ‚vlastně hraničí se zákonem‘, jestli dovolíte, abych vás citoval.“

Musela jsem se překonat, abych neztratila trpělivost a neukousla mu ucho. Téměř zenový úkol. Byl hrozně protivný. „Zkusme to takhle. Dejme tomu, že bych si chtěla půjčit videokameru... půjčili byste mi ji tady u vás?“

„Ne. Myslím, že ne. Obvykle je sice půjčujeme, ale vzhledem k tomu, co jste mi teď řekla, bych asi dostal padáka.“

Zastrčila jsem kazetu zpátky do tašky: „I tak díky.“

„K službám,“ odpověděl nesmyslně.

Tolik k mému plánu. No, aspoň jsem měla nějakou představu, jak asi vyděrač kazetu – kterou jsem chtěla co nejdřív vrátit Lauren – rozmnožil. Ta zatracená věc se rovnala časované bombě. *Tik-tak tik-tak*. Uvažovala jsem, kolik asi kopií koluje po světě, a jestli ještě někdo jiný dostal výhrůžný dopis s žádostí o peníze. Jela jsem domů a cestou si plánovala další postup, ale moc jsem toho nevymyslela. Měla jsem spoustu otázek a téměř žádné odpovědi.

Místo na zaparkování jsem našla takřka neuvěřitelně přímo před naší brankou, což mě neskutečně potěšilo. Proklouzla jsem na zahradu, plná vzácného optimismu. Zůstala jsem stát jako přikovaná. Cestička vedoucí od branky byla zavalená krámy: batoh, spacák, karimatka, vojenský pytel, jednomístný stan, skládací kolečkové křeslo a dvě hnědé nákupní tašky plné

oblečení, páchnoucího na sto honů. Celá zmatená jsem obešla hlavní dům a nakoukla za roh. Před svým prahem jsem uviděla stát Pearl „Škebli“ Whiteovou. Bušila mi na dveře. Opírala se o berle – vlivem její nadváhy se nebezpečně prohýbaly.

„Škeble?“

„Nazdár, Kinsey. Jsme se dlouho neviděly.“

„Kde se tu berete?“

„Hledám Henryho. Buším tady jako blázen, a on pořád neotvírá.“

Škebli jsem poznala před řadou měsíců, když jsem vyšetřovala smrt bezdomovce nalezeného na pláži. Pořád jí byl kus; džíny mohla mít tak dvaadvacítky, mikinu s nápisem „University of California, Santa Teresa“ jistě aspoň XXXL. Jako by zrovna vychodila vysokou. Ne že bych snad měla něco proti tlustým lidem, ale sprcha by jí určitě pomohla. Ta hromada krámů na naší pěšince patřila určitě jí, ale co tady chtěla? Vypadala na něco přes čtyřicet, ale vyžily zevnějšek mohl skrývat mladší duši. Obličej měla sytější růžový, tváře pokreslené popraskanými žilkami. Vlasy nosila ostríhané nakrátko. Dolní zuby měla černé a každý druhý jí chyběl.

„Kvůli čemu sháníte Henryho?“ zeptala jsem se, ač to bylo nasnadě.

„Nebo tady nebydlí?“

Ukázala jsem na zadní dveře hlavního domu. „Henry bydlí tamhle. Tady bydlím já.“

„No jasně. Už si vzpomínám. Pronajímáte si tu chatku od něj. Pěkný. Asi nesháníte spolubydlící, co? Protože mně by se zrovna šiklo nějaký bydlení.“

„Co se vám stalo?“ ukázala jsem na berle.

„Srazil mě auták. Přecházela jsem normálně po přechodu. No, možná jsem nešla zrovna na zelenou, ale to snad není žádný zločin. Zlomil mi kyčel. Podám na toho hajzla trestní oznámení, teda jestli se mi podaří sehnat právníka, co by se mého případu ujal zadarmo. Neznáte někoho fakt dobrého?“

„Ne, neznám,“ ucedila jsem. „Chodila jste na rehabilitaci?“

„Jo, ale už mi skončila. Doktoři mě nepustějí, dokud nebudu mít kde bydlet. Vzpomněla jsem si na Henryho – byl tak pozornej, když Terrence s Felixem umřeli. Poprosila jsem jednu sestru z rehabilitace, ať mu zavolá; důkladně s ním všechno probrala. Říkal, že dokud to budu potřebovat, jsem tady vítaná.“

„Vážně? To že Henry říkal?“

„Jestli mi nevěříte, zeptejte se ho,“ odsekla.

„A co Přístav Naděje? Proč nejdete tam?“

„Azylový domy pro bezdomovce nejsou tak dobře vybavený. Ředitel říkal, že mě v žádném případě nemůže přijmout, což od něj teda bylo pěkně sprostý. V podstatě tam mám trvalý bydliště, tak jsem myslela, že mě vezme. Pohrozila jsem mu, že mu rozbiju hubu, ale nedal se obměkčit.“

V tu chvíli vyšel zpoza rohu Henry, na sobě obligátní kraťasy, tričko a sandály. V jedné ruce nesl Škeblin batoh, ve druhé dvojici hnědých nákupních tašek. Tvářil se, jako že ho v nejmenším nepřekvapuje, že ji vidí, což svědčilo o tom, že nelhala. „Á, tady jste!“ zvolal. „Čekal jsem vás až k večeri.“

„Říkala jsem si, že čím dřív, tím líp. Potřebuju se zabydlet,“ dodala. „Jsem diabetička, takže nemůžu mít moc dlouhý prodlevy mezi jídlama, jinak se začnu klepat a celá se zpotím.“

„Nebojte,“ chlácholil ji Henry, „už mám večeri uvařenou. Kinsey, co kdybys došla pro ten invalidní vozík, a já tady paní provedu?“

Určitě na mě muselo být vidět, že s celou situací zásadně nesouhlasím, ale Henry na to nereagoval a Škebli to bylo šumák. „Ale jistě,“ ucedila jsem skrz zuby.

Vrátila jsem se k brance, rozložila skládací vozík a naházela na něj zbývající Škebliny propriety. S nákladem jsem zamířila zpátky k zadním dveřím. Vedly k Henrymu do kuchyně a byly dokořán. Viděla jsem, že se svítí v pokoji pro hosty. Ze všech lidí zrovna Škeble! Přišel Henry o rozum? Možná zrovna popíjel, když se mu dovolala ta sestra z rehabilitačního, ale zase nepil tolik... Měl zkrátka měkké srdce, ovšem nastěhovat si do baráku Škebli Whiteovou přesahovalo všechny meze. Nevím, proč mě jeho projev soucitu tak nakrknul. Strašně nerada to přiznávám, ale s flákači a lidskými parazity nemám takřka žádné slitování. Tetička Gin mi tvrdě vštěpovala, že nemám nic chtít od druhých. Soběstačnost, to bylo její krédo. Odmítala závislost na druhých i na společnosti. Vzhledem k tomu, že mě vychovávala od mých pěti let až do své smrti – kdy mi bylo třiačacet –, jsem jí to těžko mohla vyvracet.

Otevřela jsem dveře se sítí proti hmyzu a vyložila Škebliny krámy – jednoduše jsem je vyklopila dovnitř. Všechno páchlo cigaretovým kouřem. Z druhé strany domu ke mně doléhal Henryho tlumený hlas. Na chvíli jsem zaváhala, jestli nepočkat a nepromluvit si s ním. Ale ne, radši ne. Ako-

rát by se jeden z nás na toho druhého naštvál. Vrátila jsem se k sobě a zapadla do bytu. Bylo jasné, že u Henryho ani nikde jinde dneska večeret nebudu. Chodit k Rosie jsem se neodvažovala; mohla za to ta její chorobná záliba v maďarské národní kuchyni a zvířecích vnitřnostech.

Ze zoufalství jsem proto zalistovala v místních novinách a skončila v semtělém sále, kde promítali *Rodičovství*. Povečeřela jsem praženou kukuřici s máslem a zapila ji dietní pepsi, takže žádná pyramida vyvážené stravy se nekonala. Když *Rodičovství* skončilo, bylo teprve čtvrt na devět, tak jsem zůstala v kině na další trháček. Dávali rodinnou komedii *Turner a Hooch*.

Domů jsem se dostala po desáté. U Henryho se už nesvítilo, takže asi šel na kutě. Uprostřed zahrady stál Škeblin jednomístný stan – nepříjemná připomínka nejnovějších událostí. Možná že čisté povlečení na ni bylo příliš. Ze zkušenosti vím, že bezdomovci často dají přednost nocování pod širým nebem; v domě s dva metry vysokým stropem by si připadali jako ve vězení. Stan na naší zahradě očividně zmátl i kocoura Eda. Seděl před ním, hlavu nakloněnou na stranu, a zíral na zavřený zip. Věděla jsem, co se mu honí tou jeho kočičí hlavičkou. Proč by si někdo stavěl stan uprostřed jeho kočičího záchodu?

Po zbytek víkendu jsem se Škebli i Henrymu úspěšně vyhýbala. Konec konců, byla to Henryho věc, jestli nechá u sebe někoho bydlet. Zařekla jsem se, že se k tomu nebudu vyjadřovat, což v mém případě znamenalo docela těžký úkol.

Když jsem v pondělí ráno odjížděla do práce, stan tam pořád stál a udusaná hlína kolem něj páchla jako veřejné WC. Škeble patrně odmítala chodit uprostřed noci na záchod do domu. Kdyby se někdy Henry rozhodl znovu oživit zahradu, ze všeho nejdřív by musel nechat odvézt tuhle hlínu. Přemýšlela jsem, jestli se lidské výkaly řadí mezi hnojiva. Pokud ano, mohla by mu Škeble chodit močit na růže.

Z kanceláře jsem zavolala Lonniemu Kingmanovi. Naštěstí jsem ho chytila. „Nazdar, Lonnie. Tady Kinsey. Mám na tebe dotaz.“

„A já se vsadím, že vím, čeho se týká. Ozvala se ti Lauren McCabeová.“

„Přesně tak. Dík, žes mě doporučil, ale stejně – proč jsi to nevzal sám?“

„Nelíbilo se mi, do jaké by mě to postavilo pozice. Kdybych souhlasil s tím, že budu McCabeovy zastupovat ve věci vydírání, musel bych okresnímu pro-

kurátorovi vysvětlovat, co je na té kazetě, a tím bych Fritze vystavil riziku trestního stíhání. V podstatě bych říkal: ‚Mí klienti se stali oběťmi vydírání kvůli kazetě, na které se jejich syn dopouští znásilnění.‘ A co pak? Hájit před soudem Fritze obviněného ze znásilnění? To mi nevonělo. Protože ve skutečnosti – kdyby se to mělo vzít za správný konec – bych musel McCabeovy přesvědčit, ať rozhodně nevolají policii, a to je zas v rozporu se zákonem...“

„Chápu. Sama jsem to nejspíš měla odmítnout, ale nějak mi jich všech bylo líto. Fritz sotva vylez z pastáku, a hned by zas měl jít před soud. A rodiče vysolili za jeho obhajobu majlant. Takže, kdo stojí o další kolo?“

„Ámen,“ dodal, jako bychom se oba modlili.

Když jsem zavěsila, zvažovala jsem situaci. Viděno zpětně, tehdy jsem to mohla ještě elegantně odmítnout – vysvětlit, že jsem si to nechala projít hlavou a usoudila, že tady stejně nic nezmůžu. Lauren by to asi zklamalo, možná i naštvalo, ale co? Vrátila bych zálohu a tím by to pro mě skončilo.

Jenže už jsem byla chycená. Ten malý teriér ve mně zavětril stopu a zuřivě hrabal a odhazoval za sebe hlínu. Někde tam dole se totiž schovávala krysa, a já ji chtěla dostat.

Nadatlovala jsem na stroji smlouvu, která stanovila, čím mě Lauren McCabeová pověřuje. Vystavila jsem jí taky doklad na zálohu, a ten jsem spolu s kopií smlouvy zalepila do obálky. Pak jsem si znovu uvědomila, na jak tenkém ledě bruslím. *Najít vyděrače a učinit tomu všemu přítrž.* No nazdar! Radši ani nemyslet na to, jak moc jsem si tím zavařila.

K jejímu šeku jsem přihodila pár dalších, co čekaly, kdy se konečně dostanu do banky, a vyplnila vkladový formulář. Zakódovala jsem alarm, zamkla a hupsla do auta. Za patnáct minut jsem už zase zajížděla na příjezdovou cestu ke kanceláři, kde mě přivítalo policejní auto a mladík v uniformě. Mohlo mu být sotva třicet, byl štíhlý, hladce oholený a vypadal schopně. Jmenoval se T. SUGARBAKER.

„Stalo se něco?“ zajímala jsem se.

„To je váš dům?“

„Ne, kancelář.“

„Můžu znát vaše jméno?“

Představila jsem se a ukázala mu řidičák a vizitku. Obojí si prohlédl. Vizitku si nechal, řidičák mi vrátil. Hodila jsem si ho zpátky do tašky. „Tak co se děje?“

„Spustil se vám tady alarm a dispečerka z bezpečnostní agentury se vám nemohla dovolat, tak to předala nám. Máte rozbité okno do kuchyně. Vypadá to, jako by do něj někdo hodil kámen.“

„No nazdar. Připlatila jsem si za senzory na rozbité sklo – a říkala si, že jsem paranoidní. Dostal se dotyčný dovnitř?“

„Nezdá se. Alarm ho nejspíš vyplašil, ale radši byste to měla překontrolovat.“

„Teda, přijeli jste vážně rychle; to oceňuju.“

Odemkla jsem kancelář a společně jsme vešli. Rychle jsme to uvnitř obhlídli. On se díval, jestli se něco nezničilo, já kontrolovala, jestli pachatel něco neukradl. Pak jsem policistu ujistila, že nic nechybí a všechno je na svém místě.

„Sepíšu běžné hlášení. Kdybyste chtěla podat stížnost, stavte se zítra nebo v nejbližších dnech na stanici. Nevím, jestli budete hlásit tak malou škodu pojišťovně, ale vždycky je lepší dát to do záznamu. Někdy může dojít k opakovanému pokusu – třeba si dotyčný myslí, že tu schováváte drogy nebo ceniny.“

„Ani jedno, ani druhý, ale budu se mít na pozoru.“

Po jeho odchodu jsem si sedla za stůl a snažila se zahnat strach, co se mě zmocnil, jakmile jsem zůstala o samotě. Myslela jsem na Neda Lowea. Jsou chvíle, kdy pochybuju, jestli nejsou moje reakce přehnané, ale tahle mezi ně tedy nepatřila. Mé podezření stálo na skutečném základě, nijak jsem se neunáhnila. Neměla jsem důkaz, že to byl fakt Ned, leda by po sobě nechal otisky, ale na to by si dal samozřejmě pozor. Těžko říct, co tím sledoval, ale jeho uvažování bylo v každém případě zvrácené a důvody dokonale šílené – byť on sám by je pokládal za oprávněné. Zkrátka, ukázkový případ pro psychiatra.

Abych zahнала úzkost, vytočila jsem číslo na Dianu Alvarezovou. Slibovala jsem si od toho, že mi hne žlučí, a to že mě spolehlivě rozptýlí. Na stole před sebou jsem měla noviny s článkem, který napsala o Fritzi McCabeovi. Zvedla to po třetím zazvonění a já se představila.

„Jé, Kinsey. To je nečekанý překvapení!“

„Existují snad jiný překvapení...?“ odvětila jsem.

„Hm, to je fakt. Čemu vděčím za to potěšení?“

„Dívám se zrovna na článek o Fritzi McCabeovi a říkám si, jestli jste si třeba něco nenechala pro sebe.“

„Původně jsem tam ještě uvedla svůj osobní názor, ale šéfredaktor mě s ním poslal víte-kam.“

„A jaký byl váš osobní názor?“

„Že měl Fritz velký štěstí, že ho soudili jako nezletilého. Kdyby byl dospělejší, mohl vyfasovat klidně i trest smrti nebo doživotí, a to nepodmíněně. Místo toho strávil osm let v pasáku a teď je venku.“

„Ještě něco?“

„Ještě je tady Austin Brown. Myslela jsem, že by si zasloužil v článku zmínit. Je na seznamu deseti nejhledanějších zločinců FBI. Víte, jakou na něj vypsalí odměnu? Padesát tisíc!“

„Hm, to je docela velkorysý. A to po tom celý ty roky nikdo neskočil?“

„Ani ťuk. Buď nikdo neví, kde Austin je, nebo to nechce vyzradit. Doufala jsem, že by článek o Fritzovi mohl vyvolat zájem o Austina a lidi by se začali zajímat, kde je mu konec.“

„Možná by si zasloužil samostatnou zprávu.“

„Obávám se, že to nevyjde. Šéf si myslí, že je to už starý případ.“

„Ale Austin Brown je fakt neřád. Člověk by řekl, že dostat ho bude lidem stát za to.“

„Ne našemu šéfredaktorovi. Kdyby to bylo na mně, otiskla bych to celý od začátku až do konce – ten příběh je fakt hrozivější.“

„Akorát mu chybí konec.“

„To je fakt, ale jinak má všechny nezbytné ingredience: sex, drogy, peníze, zradu...“

„A smrt,“ doplnila jsem.

„Správně. Víím, že to bude znít cynicky, ale Austin Brown je poslední nitka toho příběhu.“

„Máte nějakou teorii, kam zmizel?“

„Proč se ptáte? Vy po něm jdete?“

„Za padesát tisíc...? To bych mohla,“ odpověděla jsem, i když to mě zatím ještě nenapadlo.

„Viděli ho na spoustě míst, ale ani jeden ze svědků to neměl jak dokázat. Lidi chtějí tak moc pomoci, že často vidějí i neviditelný. Proč se o něj tak zajímáte?“

„Čistě ze zvědavosti.“

„Padesát tisíc dolarů za to rozhodně stojí,“ poznamenala.

„Můžu vám říct, s čím se potýkám?“

„Co by ne? Stejně jste mě už vyrušila z práce.“

„To mě mrzí, ale věc se má takhle. Chci si promluvit s aktéry toho případu, jenže nemám žádnou krycí historku, kterou bych jim předhodila, ani žádnou páku. A těžko se můžu vydávat za novinářku...“

„Naopak, lehko,“ prohlásila. „Lidi chtějí mluvit – víc než si myslíte. Vidím to dnes a denně, když s nima dělám rozhovory. Trik spočívá v tom, že jim naznačíte, že máte nějakou informaci, kterou potřebujete potvrdit. A ještě lepší je říct, že by vás moc zajímala jejich verze – než to uveřejníte. Povězte jim, že po vás šéfredaktor chce nejnovější zprávy o případu a že vám doporučil si s nima promluvit.“

„A nebudu k tomu potřebovat třeba novinářskej průkaz?“

„Ten potřebujete, jediné když se chcete dostat zadarmo na koncert. Lidi prostě uvěří, že jste to, za co se vydáváte.“

„A co Sloanina matka? Myslíte, že se mnou bude chtít mluvit?“

„Panebože, vy jste váhavá. Myslela jsem, že máte větší koule. I ta vám ochotně všechno poví, věřte mi. Vykládá o Sloanině smrti pořád. Lidi, co ji znaj, tvrděj, že je tím posedlá. Celý ty roky nechala Sloanin pokoj tak, jak byl. Zavřela dveře a zamkla.“

„Jo, to jsem slyšela,“ přisvědčila jsem. „Tím pádem je to pro ni pořád bolavý téma.“

„Myslím, že takovej smutek asi nikdy neodezní. Ale i tak, ráda se k tomu případu vrací a rekapituluje fakta. Doufá, že je třeba poskládá nějak jinak. Najděte si ji v seznamu, jmenuje se Seayová.“

„Jak?“

„Seayová. Bydlí v Horton Ravine.“

„Díky. Najdu si ji.“ Stočila jsem oči k seznamu jmen, který jsem si sepsala po schůzce s Lauren McCabeovou. „Nemáte náhodou adresu a číslo na Iris Lehmannovou?“

„To je ta, co ji vyrazili z Climpu? Proč zrovna s ní chcete mluvit?“

„Zajímalo by mě, co s ní bylo pak.“

„Nic moc, řekla bych. Mám její telefonní číslo, ale už je pár let starý. Třeba už nefunguje, ale klidně ho vyzkoušejte. Podle mejch posledních zpráv pracovala ve značkovým butiku na State Street. Tam byste ji asi odchytila nejlíp, ale dám vám na ni i číslo domů, jestli chcete.“

„To by bylo skvělý.“

„Počkejte chvíli.“

Odběhla si pro notes a zalistovala v něm. Nadiktovala mi číslo na Iris domů, ale pod jednou podmínkou: „Musíte mi slíbit, že když na něco přijdete, tak se to první dozvím já. Mohla bych se díky tomu dostat s tím ‚starým‘ případem na titulní stranu.“

„To by snad šlo,“ souhlasila jsem. „A vy můžete pro mě udělat to samý.“

„Mileráda. Jste mojí dlužnicí.“

„Snad to přežiju...“

„Tak hodně štěstí. Nemůžu se dočkat, až mi budete zavázaná...“ A zavěšila.

Seděla jsem a zírала na čísla a adresu na Iris Lehmannovou. Na seznamu lidí, se kterými jsem chtěla mluvit, figurovala na prvním místě. I tak se mi pořád nechtělo se s ní spojit. Co když vydírání byla její práce? Přesto jsem si nedokázala představit, že by někoho vydírala amatérskou erotikou, ve které hrála hlavní roli. Sice se tím podle mě nedopustila ničeho nezákonného, ale i tak znamenala ostudu.

5

ZAVRŽENÍ

Květen, 1979

Sloan seděla na lavičce v dívčích šatnách a sundávala si chrániče a kopačky. Zpocené tričko přetáhla přes hlavu a utřela si pot za krkem. Vyklouzla z kraťasů, svlékla sportovní podprsenku a obojí nechala na hromádce na podlaze. Zamířila do sprch, tou dobu již opuštěných. Byl pátek odpoledne, blížil se konec května a s ní už týdny nikdo nepromluvil. Udělali z ní společenského vydědence, a sice na základě předpokladu, že napsala anonym zástupci ředitele Climpingovy akademie a udala Troye Rademakera a Poppy Earlovou, že si opatřili výsledky ke srovnávacím testům a podvodem získali lepší známky. Za jediný den se to rozkřiklo po celé škole. Vědělo se, že Sloan naléhala na Poppy, ať se podvodného plánu vzdá, takže když přišel ten dopis, Austin Brown hravě přesvědčil celý třetí ročník, že právě Sloan je ta zrádkyně. Její nevina nehrála roli. Obvinili ji a odsoudili a ona se hájila – chabě, jak jí teď zpětně připadalo. Přitom byla klasa: vysoká a houževnatá a mrštná. Taky chytrá, pilná a měla pevnou vůli. Přesto ji zavržení zmáhalo.

Cestou po dlaždičkách si stáhla gumičku z copu sahajícího do půli zad. Zatřepala hlavou a na ramena jí spadla kaskáda vlasů jako kápě. Když si umyje vlasy, bude trvat hodiny, než jí uschnou, ale pořád to bylo lepší než zpocená hlava. Voda ve sprše čpěla jako vždy dezinfekcí – pach, který si spojovala s vítězstvím i s porážkou. Horká voda přinesla úlevu a Sloan nijak nelitovala, že má sprchy jen pro sebe. Zavržení na ni doléhalo, a byť se navenek tvářila lhostejně, až příliš si uvědomovala, jaké přemáhání ji to stojí a že už ten tlak dlouho nevydrží. Nikdo k ní nepronesl jediné slovo. Nikdo ji nebral na vědomí. Nikdo se jí nepodíval do očí. Když oslovila nějakého spolužáka, neodpověděl. I studenti z nižších ročníků se přidali k Austinově výzvě. Čtvrťáci do toho nešli, ale stejně cítila, že na ni koukají skrz prsty a říkají si: dobře jí tak!

Ten skandál s podvodem u testů začal, když Iris Lehmannová spustila požární poplach, vnikla do kanceláří vedení a okopírovala stránku s odpovědmi. Test se měl psát v pátek 13. dubna a krátce po vyhodnocení – asi tři týdny poté – přišel zástupci ředitele anonym. Troyovy dobré výsledky původně podezření nezbudily, protože vždycky míval dobré známky. Poppy obstála lépe, než se očekávalo na základě studijních výsledků z poslední doby, takže ta už podezření vzbudila. V chabém pokusu o zamaskování podvodu Troy i Poppy schválně odpověděli na dvě otázky chybně – oba na ty stejné dvě. Předvolali je do kanceláře zástupce ředitele, kde si je pan Lucas podal. Poppy by se možná vykroutila, ale Troy nátlak nevydržel a prozradil ji.

Sloan věděla dopředu, že chtějí výsledky opsat, a dala jasně najevo nesouhlas. Nemusela se to dozvědět, jenže si o tom cvrlikali už i vrabci na střeše. Půlka třídy věděla, co se děje, a přesto nakonec z udání obvinili ji. S podvodem sice nesouhlasila, ale nikdy by s tím nešla k zástupci ředitele. S Poppy byly nejlepší kamarádky nejen na Climpu, ale už od školky. Sloan se vždycky učila líp – proplouvala s lehkostí racka plachtícího na větru, zatímco Poppy se musela pracně snažit, aby dosáhla alespoň průměrných výsledků. Sloan by ani nespočetala, kolikrát jí vysvětlovala angličtinu, matiku, kolikrát si s ní opakovala dějepis a sociologii. Poppy to vždycky měla s odřenýma ušima, až si Sloan vyčítala, že jí samotné to jde tak snadno, aniž se snaží.

Poté, co se osprchovala, oblékla se, stáhla vlhké vlasy do ohonu a zamířila na parkoviště. Když došla k jasně červenému MG nevlastního otce, uviděla v bočních dveřích u řidiče vyryté slovo „SVINĚ“. Zírala na poškozený lak a zvolna jí docházelo, že bude muset Paulovi říct, co se děje. Doufala, že školní šikanu přestojí v tichosti, jenže to auto byla Paulova chlouba a radost, a škodu určitě mínil řešit přes pojišťovnu. Svěřovat se matce nemělo cenu, protože byla nonstop opilá a sjetá práškama na předpis, polykala jich kvanta. Nemoci si často vymýšlela. Stresové situace řešila tím, že zalezla do postele. Kdyby jí Sloan pověděla, že s ní celá škola nemluví, zavolala by tam a přednesla by srdceryvnou a hodně vypjatou stížnost, a situaci by to jen zhoršilo.

Sloan s matkou k sobě kdysi měly blízko, jenže soulad náhle zmizel. Sloan byla nemanželské dítě, což jí Margaret prozradila, když jí bylo pět. Jejím otce poznala v zimě ve Squaw Valley, kde po vychození bezvýznamné metodistické univerzity v Santa Terese pracovala jako servírka. Toužila tehdy po změně a malý luxusní rezort se jevil jako pravé. Cory Stevens

tam pracoval jako lyžařský instruktor – za byt, stravu a permanentku na vleky. Vypadal jako filmová hvězda a dobrodruh a uměl být vážně milý. Margaret předpokládala, že bude z bohaté rodiny, když nepotřebuje vydělávat na živobytí. Vášnivě se do sebe zamilovali a na Vánoce Margaret zjistila, že je těhotná. Úplně ji to vykojelo, protože tušila, že Cory nebude stát o usedlý rodinný život. Překvapilo ho to, ale vzal to báječně. Sice nezačal plánovat svatbu, ale slíbil, že s Margaret zůstane, než se dítě narodí, a přinejmenším ze začátku se o ně bude starat. Dva týdny nato ho zabila lavina. Zůstala po něm jen fotografie a nesplněný slib. Margaret se přestěhovala do Long Beach, porodila holčičku a zařídila si co nejlepší život.

Coby svobodná matka pracovala postupně jako sekretářka u několika stavebních firem. Nevydělávala moc. Paula Seaye potkala na stavebním veletrhu v Las Vegas v roce 1966. Stavěl domy na zakázku a vlastnil Merrywater Homes v Santa Terese. Vypracoval se z ničeho: byl dobře zajištěný, nohama stál pevně na zemi a Margaret i její malou holčičku upřímně miloval. Margaret si ho vzala, když byly Sloan čtyři roky, a ocitla se tak zpátky v Santa Terese, kam chodila na vysokou. Paul byl už předtím ženatý a měl dva syny, třináctiletého a patnáctiletého. Jmenovali se Justin a Joey a bydleli u matky, pouze letní a vánoční prázdniny trávili u otce v Santa Terese.

Sloan se celé dětství soužila pro nikdy nepoznaného otce. Na jediné fotografii měl tmavé oči, z opáleného obličeje mu zářily dokonale bílé zuby a v tmavých vlasech měl zabořené lyžařské brýle. Sloan si v dětství představovala, že se zpod laviny vyhrabal a zachránil se. Od matky totiž věděla, že se jeho tělo nikdy nenašlo, což ji jen utvrdilo v přesvědčení, že otec pořád žije. Třeba využil lavinu k tomu, aby zmizel a vyhnul se rodičovské zodpovědnosti. Sloan nepocítovala jako křivdu, že ji opustil, než se narodila. Naopak, vrhla se do lyžování a tajně doufala, že se jednoho dne vypraví ho hledat.

Když jí bylo deset, narazila v jednom lyžařském časopise na článek o Karlu Schranzovi, rakouském lyžaři, který se v roce 1962 účastnil Světového mistrovství ve sjezdovém lyžování. Vyhrál tehdy zlatou medaili ve sjezdu, stříbrnou v obřím slalomu a ještě jednu zlatou v alpské kombinaci. Z fotografie pod článkem se smál Cory Stevens. Vlastně šlo o tutéž fotografii, kterou měla Sloan na nočním stolku. Zmátlo ji to. Byl tedy její otec rakouský lyžař ověčený medailemi?

Šla s tím hned za matkou. „Je můj skutečný otec Karl Schranz?“

Margaret se zatvářila nechápavě. „Neznám žádnýho Karla Schranze, Sloan. Jak jsi na to přišla?“

Sloan jí ukázala fotografii v časopise – a vedle ní položila tu svou. „Tohle je Karl Schranz a tohle je můj táta. Vůbec neumřel. Celou tu dobu byl naživu.“

Margaret zprvu zapírala, ale Sloan na ni tak dlouho naléhala, až se jí matka nakonec ke všemu přiznala. Celou historku s Corym Stevensenem a zimní brigádou ve Squaw Valley si vymyslela. Vystříhla fotografii Karla Schranze a dala ji do rámečku, aby měla Sloan kde hledat útěchu, kdykoli bude potřebovat otce. Sloanin skutečný otec, vypadlo nakonec z Margaret, byl kdosi z dávné minulosti, s kým se pak už nikdy neviděla. Sloan nevěděla, čemu věřit. Celá zmatená a rozrušená se s příběhem svěřila Poppy, a zapřísáhla jí, ať tajemství nikomu neprozradí. Poppy se dušovala, že bude mlčet jako hrob, ale za dva dny už o tom věděla celá škola. Poppy tvrdila, že o tom nikomu neřekla, a Sloan to holt musela přejít pokrčením ramen a smířit se s ponížením.

Jenže Margaretina pohádka o otci se měnila pokaždé, když na matku Sloan přitlačila a snažila se něco dozvědět – dokud nepochopila, že jí pravdu zkrátka povědět nechce. Jen jeden útržek příběhu se neměnil, a sice slib Sloanina biologického otce, že s matkou zůstane alespoň do porodu a dítě dobře zaopatří. Jinak se Margaret odmítala vyjádřit. Možná že peníze od něj měly posloužit jako cena útěchy. Jelikož je však Margaret nikdy neviděla, žádná útěcha se nekonala. Sloan se na ni zlobila a hořkost a zklamání rozbily jejich vztah tak, že už se ho nikdy nepodařilo opravit. Matka s dcerou nakonec dosáhly jakéhosi napjatého příměří, ale Sloan jí nikdy neodpustila. Dívala se na matku s pohrdáním a odmítala všechny její projevy lásky, veškerou péči. Nakonec mezi ně vstoupil Paul Seay a Sloan zacítila veškerou lásku na něj. Za pár týdnů se měl s Margaret rozjet do Tusconu a přivést kluky na letní prázdniny.

Po návratu ze školy přivítal Sloan u dveří pes – radostně štěkal, jako by si myslel, že už ji v životě neuvidí. Butch byl pyrenejský horský pes, jinak pytel věrnosti, dobrotы a trpělivosti; byly mu dva roky, vážil třiašedesát kilo a byl bílý a chlupatý tak, že měl kolem krku účinnou hřívu. Dala mu pusu na hebkou hlavu a podrbala ho za ušima. Když věšela v předsíni sako na věšák, stočila pohled do obývacího pokoje; na gauči ležela matka a mezi prsty jí visela cigareta. Sloan nesnášela její kouření, stejně tak její vrávoravou chůzi a nezřetelnou mluvu na sklonku dne. Bylo teprve odpoledne a Margaret spala jako

dřevo, nadrátkovaná jak starej chlap. Sloan jí vzala cigaretu, odložila ji do popelníku a šla nahoru do pokoje. Butch ji věrně následoval.

Převlékla se do tepláků a do mikiny, zaběhla Butchovi do komory pro obojek s vodítkem a vyrazila s ním na procházku. Pro něj to byla nešťastnější chvíle z celého dne, stejně jako pro ni. Psa dostala od Paula ke čtrnáctým narozeninám, obrovskou kouli chlupů a v ní zakuté to nejlaskavější srdce. V noci spal u ní v pokoji, stočený v nohách postele, ve dne seděl dole v hale a čekal, až se vrátí ze školy. Květnové slunce ukrajovalo každý den malý kousek z noci a Sloan cítila, jak se jí cestou zlepšuje nálada. Když se za půl hodiny vracela domů, překvapil ji Bayard Montgomery, sedící v proutěném houpacím křesle na zápraží a usrkávající obrovským brčkem limonádu z plastového kelímku.

Butch se na něj vrhl a nadšeně ho vítal, takže Bayard málem nestačil odložit limonádu. Vzal psí hlavu do dlaní a broukl: „Tak co, ty kluku chlupatá? Hodnej, moc hodnej pejsek!“

Butch se z Bayarda mohl očividně zbláznit, vrtěl zběsile ocasem, tlamu otevřenou v dobrotivém psím úsměvu.

Bayard jakoby mimoděk zvedl oči ke Sloan. „Čau. Tak jak to jde?“

„No, tomu nevěřím. Tys na mě fakt *promluvil*?“

Bayard na ni spiklenecky mrkl. „Chci zas pracovat pro tvýho tátu. Nechá mě jezdit s buldozerem a s bagrem, což je fakt dost dobrý. Tak jsem si řek, že si to u tebe radši vyžehlím.“

„Děláš si srandu? Jsem něco jako malomocná. Jak se Austin domákne, žes se mnou mluvil, dá tě ukamenovat.“

„Ach, ne!“ vypískl Bayard teatrálně. Strčil si prsty do pusy a s předstíraným zděšením se do nich zahryzl. Šlo o pro něj typické gesto. Měl to na háku. Rozcuchané vlasy mu trčely do všech stran. Ty tmavé nečesané pačesy dokreslovaly stejně jako prve zmiňované gesto jeho osobnost, zrovna tak jako šibalský pohled očí. Také jeho znala Sloan už od školky, podobně jako Poppy.

Vybavila si, jaký býval tehdy. Malý ustrašený chlapeček, co se drží stranou od ostatních a neví, kam se vrátit. Byl jedináček a jeho rodiče se dost ošklivě rozvedli. Když mu bylo pět, začali se o něj přetahovat a udělali z něj rukojmí své ohavné války. Trvala asi rok. Pak jeho matka spor vyhrála a odvěkla Bayarda do Santa Fe, kde ho údajně čekal lepší život. To vydrželo do doby, než bylo Bayardovi dvanáct let a než se začal bouřit. Těžko

říct, jestli to měl fakt v úmyslu, nicméně matku tak strašně naštvál, že ho „vrátila“ zpátky k exmanželovi a vzdala se nároku na péči. Otec přihlásil syna znovu na Climp, kde po šesti letech absence platil Bayard za exota – frajer, co nezapadá a drží se stranou stejně jako kdysi.

Sloan se posadila na ratanovou lavičku, nesmyslně vděčná za Bayardovu společnost. Pes se jí stočil k nohám. „Pojď, nebudem mluvit ani o Austynovi, ani o škole, jo?“

„A o čem se teda chceš bavit?“

„O čemkoli. Slyšela jsem, že tvůj táta je nemocnej.“

Bayard mávl lhostejně rukou, ale tón nasadil mírný. „Dlouho už tady nebude. A já se vsadím, že máma bude skákat radostí do stropu. Léta už ho nenávidí. Aby ne, když je takovej debil.“

„Myslela jsem, že s ním vycházíš.“

„Sere mě a hádám, že je to vzájemný. To jen dokazuje, jakej jsem magor.“

„Aspoň ho znáš. To já o svém tátovi říct nemůžu. Jsem pravej a nefalšovanéj bastard, což zní v dnešní době fakt divně.“

„A jak to vlastně bylo?“

„Vůbec netuším. Matka mi o tátovi odmítá cokoli říct.“

„Proč?“

„Bude za tím nějaká zvrácená oddanost, nebo se prostě chrání. Lhala mi celý moje dětství, a když jsem konečně našla důkaz, úplně to zasklila. Když se jí na to zeptám, rozbrečí se, stáhne se do sebe a naleje si další pití.“

„Třeba ani ona neví, kdo to byl. Třeba měla spoustu mužskejch a tvůj táta může bejt kterejkoli z nich.“

„Ne, to k ní nesedí. Máma není promiskuitní typ. Je na sebe vopatrná.“

„Třeba bejvala jiná. Dobrodružná romantička. A von moh bejt její jediná pravá láska.“

„To už je dneska jedno. Můj nevlastní otec je fajn. Je fakt neuvěřitelněj, tím spíš, že to jde s mámou teď tak z kopce.“

„A kdy začala pít?“

„Kdoví? Paul říká, že když se poznali, moc nepila. Sem tam si dala koktejl, ale v žádným případě nebyla furt vožralá.“

Bayard pokrčil rameny. „Rodiče jsou fakt k posrání. Táta je pro změnu kouzelník – jednou rukou bere, druhou dává. Abrakadabra! Chvilku to máš, a pak zas ne. Než se naděješ, jsi v prdeli.“

„Nechápu.“

„Nemá cenu to vysvětlovat,“ mávl rukou. „Řekněme, že teď se loučí a chce spoustu věcí vrátit, vynahradit nám minulost.“

„To je snad dobrý, ne?“

„Ať si dělá, co chce, hlavně když to nebude na můj úkor.“

„Proč by jeho pokání mělo bejt na tvůj úkor?“

„V jeho podání samozřejmě není. S matkou se o mě léta přetahovali. Přehazovali si mě jak horkej brambor. A mě už to nebaví.“

„Ale tady jsi byl šťastnej, ne?“

„Co je to bejt šťastnej?“ uchechtl se. „Já jenom vim, že člověk se o sebe musí postarat sám. Nikdo jinej se o něj totiž nepostará.“

Zachrastil kostkami ledu v kelímku a chvílku zkoumal, kolik pití mezi nimi ještě asi zbývá. Dlouze usrkl brčkem a polovina obsahu zmizela.

„Chceš napít? Už nebude.“

„Co je to?“

„Whiska s kolou.“

„Ne, díky,“ ušklíbła se.

„Nedivím se ti. Chutná to fakt hnusně, ale zahřeje to u srdce... teda jestli mi z něj vůbec něco zbylo.“

„Neměl bys pít.“

„Neměl bych dělat spoustu věcí, a dělám je.“ Odložil kelímek k nohám, přitáhl si kolena a položil si bradu na překřížené ruce. „Ale to je fuk; ty z nás dvou tady potřebuješ pomoc.“

„Nějak už to přežiju. Austin není žádnej upír, aby ze mě vysál život.“

„Zvrto se to ale fakt divně vzhledem k tomu, že jsi s ním chodila. Vsadím se, že se o tebe pokoušel fakt natvrdo – že nezůstalo jenom u líbání.“

Zasmála se. „Jak to víš?“

Bayard pokračoval odlehčeným tónem. „Taky jsem s ním ‚něco‘ měl.“

„Co myslíš tím ‚něco‘?“ zeptala se Sloan.

„Co myslíš, že tím myslím? Austin to má hozený na vobě strany. A nerad dlouho čeká. Baví ho lovit. Baví ho svádět. Pak ho hračka omrzí.“

„Proto jsem se s ním taky nevyspala.“

„Chytrá holka. Do tebe se pustil, když byl hotovej se mnou.“

„To mě mrzí, Bayarde. Tohle jsem nevěděla. Muselo tě to ranit.“

„Zraňování lidí, to je jeho. Zajímá tě, jestli jsem teplej?“

„Nic mi neříkej. Mně je to jedno.“

„Mojí matce to jedno nebylo. Proto nade mnou zlomila hůl a vyexpedovala mě k tátovi.“

„Do prdele. A *on* to ví?“

„Panebože, jen to ne. To by mi ještě tak scházelo. Táta je homofob jak prase. Kdyby to Austin vyžvanil, skončil bych na ulici, nemluvě o tátověch penězích. Vydědil by mě, ani by nemrk. A to Austin dobře ví.“

„Vyhrožoval ti, že to poví tvému tátovi?“

„No jasně. Řek: ‚Stačí mi zvednout telefon, Bayarde,‘ a pak mi pohrozil prstem jak malýmu fakanovi. Dál nemusel říkat nic. Víš, jak dovede bejt patectickej? Pořád na něm visím. A podívej na Fritze. I ten je z něj celej hotovej.“

„Ale kdyby tě prozradil, prozradí přece i sám sebe, ne?“

„Jemu by si nikdo nedovolil nic říct. Je neprůstřelněj. Lidi ve škole se ho bojej.“

„Já taky, jestli chceš slyšet pravdu.“

„Povídám ti, Sloan, jsi silnější než on. Nenávidí tě, protože tě nemůže ovládat. Ale víš co? Může blafovat. Co my víme, jestli není jenom vejtaha. Velkej frajer, co ho má malýho.“

„Na mě se nedívej. Já mu válku vyhlašovat nebudu.“

„Říkalas už svejm rodičům, co se děje?“

„Teď už nemám na vybranou. Někdo vyškrábal do laku Paulova auta slovo ‚SVINĚ‘. Povím mu to, ale nechci, aby mě měli za žalobníčka. Ani doma, ani ve škole. Kdybych s tím šla za panem Lucasem nebo panem Dorfmanem, vypadalo by to, jako že chci, aby zakročili. Ale to bych rovnou mohla spáchat sebevraždu.“

Bayard sklopil oči. „Možná vím, jak z toho ven.“

„Jak?“

„Zeptej se Austina na kazetu.“

„Na jakou kazetu?“

Bayard zvedl ze země kelímek a zachrastil ledem. „On a Fritz a Troy si to celkem hustě rozdali s Iris, když byla opilá a totálně sjetá. Voškali ji a natočili to. Iris leží na kulečnickovým stole, vůbec neví vo světě a Fritz s Troyem ji vobskakujou jak fenu a strkaj jí tágo mezi nohy. Tvůj kamarád Austin byl pochopitelně u toho. Neúčastnil se, ale byl to jeho nápad. Prostě voyeur.“